

rozsévač rozsievač

september/září
2018
ročník 87

9

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Jednota a harmonie sboru

Živá stavba zboru

Stavba mostov

EFEKTIVNÍ STRUKTURY

„Pokial to závisí od vás, majte dobré vztahy so všetkými“ (R 12, 18).

Slavnostní otevření modlitebny

V neděli 27. května 2018 se konalo slavnostní otevření nové modlitebny kazatelské stanice tepelského sboru v Konstantinových Lázních.

Po dlouhých letech přestavby (od koupě objektu bývalého kina v roce 2007) vznikla téměř nová budova, která svými prostorami a uspořádáním dobře vyhovuje potřebám sboru a zapadá do okolní lázeňské zástavby. Připomeňme, že tepelský sbor vznikl roku 1946 po příchodu reemigrantů z Polska.

Kromě sídla v Teplé se scházel postupně na více místech, vždy jen pronajatých. Nejdéle z nich v malé osadě Pačín.

Odtud se stanice v nedávné době přesunula právě do Konstantinových Lázní. Již od počátku se zakladatelé a pak i další generace sboru modlili za to, aby i zde na Tachovsku mohla být naše vlastní modlitebna.

Pán modlitby vyslyšel a po více než 70 letech nám dal celý sborový dům a tak se stanice těsně před Vánoci mohla vrátit z pronajatých prostor v kulturním domě do prostor vlastních.

Již v pátek jsme při příležitosti Noci kostelů mohli přivítat až překvapivý počet návštěvníků z našich sousedů a přátel. Na sobotu byla

ve spolupráci s Dětskou misí připravena „Lego páry“, určená pro naše děti a jejich spolužáky a kamarády.

Samotná nedělní slavnost byla doprovázena velkou pozorností a návštěvou také z okolních

sborů. Odhadem se zde během dopoledního a odpoledního shromázdění vystřídalo přibližně 250 lidí.

Při dopolední bohoslužbě nám kázáním Slova posloužil předseda Výkonného výboru bratr ka-

zatel Pavel Coufal. Odpolední program se nesl v duchu kratších oslovení v podání předchozího kazatele našeho sboru, bratra Jaroslava Pospíšila, a kazatelů bývalých stanic tepelského sboru, bratří Nicka Lici z Karlových Varů a Daniela Kuce z Plzně. Krátké pozdravy ze svých společenství přednesli hosté z dalších okolních baptistických sborů i jiných církvi. Celý den také zněly písni a společné vděčné modlitby. Za celý sbor i touto cestou děkuje me všem, kteří jejich úsilí podpořili svou prací, dary i modlitbami. Dokončovací práce i vybavování nadále probíhají, ale díky Pánu již bydlíme ve svém a smíme ještě více napřít své snažení k naplnění Kristova poslání: „**Jděte... a získávejte mi učedníky**“.

Jiří Tomeš a Milan Matala

Obsah

Slavnostní otevření modlitebny.....	2
Živá stavba zboru.....	3
Jednota a harmonie sboru.....	4
Tajomstvá života.....	6
Stavba mostov.....	7
Češti baptisté opět v Turecku.....	8
Kdo mne miluje?.....	10
JSEM TU	
Doteraz som bol iba počul.....	11
Vyznání víry.....	12
Dážď.....	13
Fotografujeme s Biblí	
Spomínajme.....	14
Inštálacia kazateľa D. Jonesa v zbere BJB Bratislava-Palisády.....	15
Spásu z milosti, nie zo skutkov	
OKTETO.....	16
Etická výchova na školách – jak oslovit teenegery.....	17
85. narodeniny Mateja Uhrina.....	18
Hodil mi záchranné lano	
Pavel Kopčok u Pána	
Inzercia	
Radostný deň – krst BJB Palisády.....	19
Témata prištích vydání časopisu	
Výzva	
Ján Kučera: Noviny.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllős

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersákova, M. Jersák, M. Kešjarová,
E. Pribulová, L. Podobná

Grafická koncepcia časopisu: Ján Bogero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,
I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok
(cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, propredplatiteľia
majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na
poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,-€ za kus a rok jednotlivci:
5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku
37,-Kč) +poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka
zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné
- zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,-
poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky
napišť meno odberatela. Var. symbol: 888, ČR: Česká
sporitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis
Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská
republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:
GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,
SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor ČR, Na Topolce 14,
140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 9/2018: 16.8.2018

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Ján Szöllős

Máte radšej nádherné, ľudmi vytvorené stavby, alebo krásu človekom nedotknutej, Bohom stvorennej prírody? Pri mojich cestách vyhľadávam a obdivujem oboje. Najlepšie je, keď sa to podarí skliať a človek vytvorí niečo krásne a fungujúce v spolupráci s Bohom stvorenou prírodou. V mnohých prípadoch sa to však nepodarí a ľudské dielo ničí alebo špatí to, čo stvoril Boh.

Technické štruktúry vytvorené človekom (budovy, stroje, cesty) sú v protiklade so živými štruktúrami (les, organizmy). Tie umelé štruktúry je potrebné neustále udržiavať, keď ich už raz vytvoríme, tak sa samy neprispôsobia meniacim sa podmienkam a potrebám. Živé štruktúry sa dokážu prispôsobiť zmenám.

Podobne aj my ľudia sme vo svojom myšlení a konaní niektorí viac zameraní a nastavení na utváranie štruktúr a máme radi pravidlá a jasné

poriadok, kým iní majú radšej voľnosť, menej poriadku, spontánnu reakciu. Tieto tendencie sa prejavujú a zápasia vlastne v každom z nás. Nemôžeme sa preto čudovať, že aj v živote cirkevi, zboru, v budovaní jeho štruktúr a v jeho fungovaní sa tieto tendencie prejavujú. V extrémnom nastavení chcú mať niektorí na všetko jasne stanovené pravidlá, kym iní tvrdia, že pravidlá zabraňujú „vanutiu Ducha“ a životu.

Božie Slovo nám aj v tomto dáva jasné usmernenie a pre život cirkevi, spoločenstva kresťanov, používa obraz „živej stavby“, kde je spojená technická štruktúra so živo-

Živá stavba zboru

tom, a vyzýva nás: „Pristupujte k Nemu (Kristovi), živému kameňu... a aj vy sami, ako živé kamene budujte sa na duchovný dom“ (1Pt 2, 4 – 5) a takéto „stavanie, príslušne pospájané, rastie v chráme svätý v Pánu“ (Ef 2, 20). Iný obraz, ktorý Písmo používa pre cirkev, je obraz tela, ktorého hlavou je Kristus, kde každý úd má svoje určené miesto a úlohu (1Kor 12, 12 – 30).

Nemusíme teda stavať proti sebe štruktúry a život, poriadok a Ducha. Božia vôľa je, aby v zdravom spoločenstve veriacich tieto spolupracovali, a nie bojovali proti sebe. Život bez štruktúry nie je možný.

Jedine živé štruktúry, ktoré sú pružné a meniteľné a prispôsobujú sa potrebám, sú skutočne efektívne. Takéto štruktúry vytvárajú vnútorný poriadok a pomáhajú,

aby sa mohol rozvíjať život, nie sú to „zabetónované“ štruktúry, ktoré rozvoju života bránia. Existujúce štruktúry sa majú prispôsobiť ľuďom, nie ľudia štruktúram.

September je spojený nielen so začiatkom školského roka, ale väčšinou aj zborového roka. Mnohé aktivity sa po letnej prestávke obnovujú, plánujú a začínajú sa nové služby. Je to vhodný čas na revízu štruktúr v zbere. Slúži ešte to, čo sme pred rokmi začali, svojmu cielu, alebo to udržujeme už len zo zvyku? Nebráni to dokonca vzniku niečoho nového?

Prirodzenou súčasťou života je, že sa rozmnožuje a vzniká nová štruktúra, nový život. Nemali by sme sa preto báť pri prehodnocovaní štruktúr uvažovať aj o tom, či nie je čas a potreba, či nie je z hľadiska nášho poslania efektívne, aby v našom meste či regióne vznikla úplne nová štruktúra, nový zbor. Rovnako ako v prípade rodiny je najlepšie a najefektívnejšie, ak je to plánované rodičovstvo, a nie náhodné či nechcené počatie, je dobré, ak má nové spoločenstvo plnú podporu a pomoc zo strany materinského zboru.

Školský rok je aj začiatkom novej etapy učenia sa. Aj my máme vo svojich zboroch novú šancu učiť sa od Pána, ako byť takými živými kameňmi, ktoré nečakajú, kym ich niekoľko niekam položí, ale sami pristupovať najprv ku Kristovi a potom na miesta, kde nás On pošle. Z takýchto živých kameňov potom rastie na slávu Božiu živá stavba zboru, pružná a efektívna štruktúra, kde sme „v Duchu spolu zbudovaní v príbytok Boží“ (Ef 2, 22), kde ľudia môžu stretnať živého Boha.

„...v Duchu spolu
zbudovaní v príbytok
Boží“ (Ef 2, 22).

Jednota a harmonie sboru

O zdraví sboru mluvíme proto, že NZ nás nabádá k tomu, abychom měli zdravou víru, lásku a trpělivost (Tit 2, 2), mluvili, drželi se zdravých slov Pána Ježíše (1 Tm 6, 3) a drželi se zdravého učení (Tit 2, 1). Bible by nemluvila o tom, co je zdravé, kdyby nebylo to, co je nemocné. Duchovní zdraví je tedy velmi důležité pro jednotlivé věřící i pro sbory. Nemůžeme mít zdravé sbory bez zdravých křesťanů ve víře. Zdraví, jak jsme o tom mluvili, nestací jen chtít a přát si ho. Musíme o něm ve sboru mluvit a porozumět všem vlastnostem, které vytvářejí celkové zdraví sboru.

Důležitou vlastností zdravého sboru je:

Jednota a harmonie.

Tam, kde je společenství zdravé, jsou jednota a harmonie součástí vztahu, komunikace a ovzduší. „**A usilovně hledte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje**“ (Ef 4, 3).

„**Prosím vás, bratří, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení**“ (1 K 1, 10).

NZ je plný výzev, které se týkají jednoty a harmonie ve sborovém společenství, proto je tato vlastnost zdravého sboru velmi důležitá. Je několik otázek, které si zaslouží zastavení a odpověď.

Kdo vytváří jednotu?

Pán Bůh v Kristu připravil vše, co je k jednotě potřeba, ale na nás je jednotu udržovat. „**Jednotu nemůžeme vytvořit, tu nám dává Duch, Duch Boží, který je její tvůrce,**“ ale musíme ji střežit a udržovat.

Je to jako s květinou, kterou neumíme vytvořit, ale musíme ji zalévat, hnojit a udržovat pro ni vhodné prostředí, aby nezahynula.

I my potřebujeme jednotu chránit a udržovat, napomáhat jí, zachovávat ji! Jednota se totiž střeží a udržuje právě teď, nikoli včera, ani až zítra, ale dnes, právě

ted. Nemůže ji vybudovat někdo za nás, např. naši předkové, Výkonný výbor a podobně, ale musíme o ni pečovat právě my a to i dnes a právě zde!

Jednota není samoúčelná

Jednota je prostředek k duchovnímu růstu všech jednotlivců i celého společenství. Je to prostředí, v němž se naplňuje cíl, kterého chce Bůh dosáhnout v každém z nás i skrze nás jako jednotlivců i jako sboru a církve!

Bez jednoty to nejde. Bez jednoty jsou sváry, boje, nejistota, a to nikdy nevede k růstu, k budování, to není dobré prostředí!

Co je a není pravá jednota

- Jednota není mít stejný názor, ale dívat se a jít stejným směrem
- Jednota není mít stejný pohled na věc, ale mít stejněho Pána
- Jednota není uniformita, stejnost, nebo jednotvárnost. Jednota, o které mluví Bible, má základy úplně jinde. Ne v tom, že všichni věřící mají rádi stejnou barvu, stejnou hudbu a na všechno mají stejný názor. To je docela monotónní a nudné.

- Když vyrhneme svobodu z jednoty, vezmeme život, rozmanitost a krásu, která vlastně vytváří to, že jednota je přitažlivá. Vše, co Bůh stvořil, počínaje člověkem a jednotou, která má panovat v rodině i ve sboru, *není na základě stejnosti, ale na základě lásky*. Je to jednota navzdory rozličnosti. Jednota navzdory rozdílům a harmonie navzdory protipólům.

- V orchestru například hraje každý nástroj něco jiného, ne to, co chce on, ale podle určených pravidel a potom je konečný výsledek harmonie a soulad. Protože se všichni podřídí dirigentovi a nechají se jím vést, výsledkem je hudební jednota, která je krásná a která nás obohacuje. Tak se z mnoha nástrojů, které na první pohled nemají nic společného, dá vytvořit hudba, která je příjemná a blahodárná pro duši člověka. Symfonický orchestr je příklad jednoty navzdory rozdílnosti. Nástroje ale musejí být nalaďené podle stejného standardu. Potom mohou ukázat svoji krásu právě tím, že do té vícehlásé skladby (partitura) přináší svůj jedinečný podíl.

Tento standard souladu ve sboru je křest Duchem, o kterém píše **1 Korintským 12, 13: „Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokrtěni v jedno tělo, a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.“**

- Jinými slovy všichni jsme byli naladěni na stejný tón. Tak chápeme vybídnutí apoštola Pavla, když mluví o jednotě.

Vybízí k harmonii ve vztazích.

„Proto vás jménem našeho Pána, Ježíše Krista, napomínám: buděte všichni zajedno a nehádejte se. Smýšlejte a usuzujte stejně“ (1 K 1, 10).

Pravá jednota je tedy jednota ve smýšlení (nebo postojích) a také v přesvědčení. Pravá jednota vychází především z toho, že jsme všichni napojení v těle Kristově na hlavu těla - na Ježíše Krista.

Co narušuje jednotu a harmonii ve sborovém společenství?

Musíme si uvědomit, že jsme ještě na zemi, jsme slabí, nejsme žádní andělé a k dokonalosti máme hodně daleko. Boží vůl pro křesťany je jednota a pokoj. Hřich, který vychází z lidského srdce, způsobuje nejednotu, rozdelení, boje a sváry.

Jednotu a harmonii ve sboru narušuje několik věcí:

1. Oblast vztahů:

Cokoliv, co narušuje pokoj mezi dvěma lidmi jako:

- nedorozumění, špatné pochopení věcí, slova nebo reakce
- když necháme zranění zrát, a nemluvíme o tom
- konflikty, zášť a neodpuštění
- zkrátka je to sobectví, pýcha a tvrdohlavost

2. Oblast komunikace:

- naše slova, neschopnost naslouchat jednu druhému

- neschopnost se domluvit

- napomínání bez lásky, neodpuštění

- rozdíly mezi námi: v myšlení, v osobnosti, v temperamentu, věku, výchově

3. Oblast teologie:

- falešné a nebiblické učení, (nebo učení, s nímž se sbor nemůže ztotožnit)

O jednotu musíme vést zápas. Není to něco, co se objeví ve sboru bez našeho přičinění, jako se objeví další den.

Proto stojí za to, zápasit o jednotu v círvi. Proto je potřeba tolik úsilí, tolik trpělivosti, vstřícnosti a lásky, aby toto společenství obstálo, drželo spolu pohromadě, vychovávalo sebe i druhé, připravovalo služebníky, sloužilo sobě navzájem i světu

kolem. Proto každý, kdo boří jednotu, se vlastně staví do opozice vůči Bohu, není to boj proti lidem, ale proti Bohu a jeho velikému záměru stvořit tady na zemi lid, který bude znova naplňovat to, co Pán Bůh původně zamýšlel pro celé lidstvo. Jednota je křehká, proto má také hrozeb a spíše bychom se měli zaměřit na třetí otázku:

Jak budovat jednotu a harmonii ve sboru?

Co konkrétně dělat nebo nedělat? Poslední Ježíšova modlitba před ukřízením byla za to, abychom se sjednotili. To je těžký úkol! Jsme velmi různorodí. Pocházíme z různých denominací, rozcházíme se v učení, politicky, citově, intelektuálně, společensky i materiálně, často až do bodu nepřátelství a rozdělení. Jak tedy může být Kristova modlitba vyslyšena a Jeho lid sjednocen?

„...aby byli uvedeni v dokonalost jednoty...“ (Jan 17, 23).

Můžeme začít uznáním toho, že jednota je Boží vůl, a zavázat se, že na ní budeme pracovat.

Dále se můžeme naučit od Pavla principy o jednotě, které učil v rozdeleném sboru v Rímě a v Korintu:

a) Jednota vyžaduje, abychom se navzájem nesoudili.

Nesudte a nebudete souzeni, nezavrhuje a nebudete zavrženi, odpouštějte a bude vám odpuštěno (Lk 6, 37).

Jak je to ale míňeno? Máme druhé kolem sebe ve sboru nechat topit se v jejich omylech? Máme je nechat jít po cestě, o které je naprostě jasné, že má špatný cíl? Nemáme lidi napomínat, když zle jednají, nebo když Pán skrze Písmo vyžaduje změnu chování, myšlení nebo mluvení? Říká nám tento verš, že máme mlčet

nebo zavřít oči? Nesuďte a nebudete souzeni, neznamená nemít názor, zavřít oči, neříct pravdu. Ale znamená to, že nebudu druhé ostře a přehnáne kritizovat. Varuji, že nesmíme soudit přísně a být vůči druhým nemístně kritičtí. Ne-

máme si hrát na Pána Boha a soudit naše bližní tam, kde k tomu nejsme povoleni. Nejlepší, co můžeme udělat, je **nedostatky, zranění a chybě druhých odpouštět. Tímto zaručeně budujeme jednotu církve.**

b) Jednota od nás vyžaduje, abychom navzájem respektovali své přesvědčení.

„Každý nechť má jistotu svého přesvědčení“ (R 14, 5). Pavel zde mluví o osobním přesvědčení, ne o názorech násilně vnučených druhými. Snaha přetvořit někoho do své vlastní podoby je formou modlářství a pýchy, které ničí jakoukoliv možnost jednoty. Bůh si vyhrazuje právo vychovávat své děti bez tvého vměšování! Bude je formovat a povede je, kam a kdy On bude chtít, protože rozumí jejich potřebám a možnostem.

Proto důvěřuj Ježího práci a dělej svou práci – miluj a respektuj druhé.

c) Jednota od nás vyžaduje, abychom byli svorní.

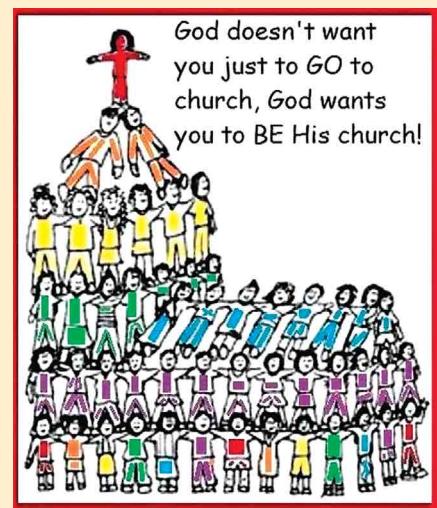
„Prosím vás, bratři... abyste všichni byli svorní...“ (1. K 1, 10).

Pokud utíkáš ze vztahů pokaždé, když začnou být problematické, pak si zvykn na svou vlastní společnost – to bude jediná společnost, jakou budeš mít! I ten nejlepší vztah, ve který můžeš doufat, bude nedokonalý a takový, že na něm budeš muset denně pracovat.

Vztahy nemohou být založené na neustálém vzájemném dívání se do očí, ale na závazku milovat se navzájem a na ochotě usilovat o pokoj. Ježíš řekl: „Blaze těm, kdo působí pokoj“ (Mt 5, 9).

Být svorný znamená, že chceme působit pokoj.

Všimněte si, že „působení pokoj“ je práce, ale odměna stojí za to. Vztahy vždycky stojí za to, aby byly obnoveny. Bůh chce, abychom si vážili našich vztahů a ne abychom je ukončovali pokaždé, když se objeví problém. Pavel napsal: „Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha... budte stejně myslí, mějte stejnou lásku, budte jedné duše, jednoho smýšlení...“ (Fil 2, 1–2).

Naše schopnost dobře spolu vycházet, je známkou duchovní zralosti. Bůh chce, aby Jeho rodina byla známá pro svou lásku. Hádky a hašteření vysílají špatný signál světu, který se dívá.

Jednota a harmonie ve vztazích je květinou, kterou neustále zaléváme pokaždé, když přijdeme do společenství. A tam, kde jsou květiny, je hezké prostředí, ne? A tak nešetříme úsměvem, povzbuzením, modlitbou, oporou a ujištěním druhého, že je milován, a že „v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytku Boží“ (Ef 2, 22).

Pokud chceme větší jednotu a harmonii, začíná vše u AGAPÉ.

Agapé je lepidlo, které nás drží v jednotě, když už nic nedrží. V církvi se učíme milovat a být milováni.

Dávat a přijímat odpusťení, pochopení, soucit a bratrskou lásku.

To jsou kořeny, z nichž vyrůstá vzácný květ, o který potom pečujeme společně - JEDNOTA A HARMONIE.

Kristus sám se za to přimlouval slovy u Jana 17, 20:

„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří, aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“

N. Lica

Tajomstvá života

Vždy, keď sme niekde objavili ježka, bolo to pre nás zaujímavou udalosťou. Aj teraz, keď cestou okolo botanickej záhrady vidíme, s akou istotou veverička preskakuje z konára na konár, alebo ako sa dve veveričky naháňajú po kmeni vysokého stromu,

rád to pozorujem. Tiež s úžasom obdivujem, ako môže z čiernej zeme vyrásť napríklad červená chutná jahoda.

Zaujalo ma zistenie biológov, že mŕtva hmota a živé organizmy sa od seba nelisia svojou podstatou, ale štruktúrou vzťahov medzi jednotlivými časťami. Inými slovami: v Božom stvorení **živé aj neživé formy boli vytvorené z materiálu rovnakej podstaty a lišia sa od seba iba svojou štruktúrou**. S týmto úzкym vzťahom medzi štruktúrou a životom sa prvý raz stretávame pri stvorení. Akt stvorenia bol aktom formovania a tvarovania.

Protikladom k „forme“ je neforemná zem, neživá hmota, kus hliny. Kdekoľvek Boh vdýchne svojho Ducha do beztváreho ľulu, vytryskne život a forma. K podobnému stvoriteľskému aktu dochádza vždy, keď Boh vyleje svojho Ducha na cirkev – tým jej dá štruktúru a formu“ (Ch. Schwartz, „Prirozený růst církve“, str. 29).

Človek stvorený na Boží obraz je obdený aj schopnosťou tvoriť, a preto sa od neho očakáva, že on bude vytvárať aj tie správne štruktúry a vzťahy v spoločnosti. Ked sa pozrieme do histórie, vidíme tam mnoho vojen, neprávosti a biedy.

Na druhej strane zase pod vplyvom šírenia Božieho slova vznikalo školstvo, zdravotníctvo, rôzne formy pomoci chudobným, zmenené životy a mnoho dobrého pre tento život aj pre večnosť. To všetko **podľa toho, komu kto slúži**. Štruktúry a systémy sú v podstate iba spôsoby, akými môžeme dosahovať ciele. Môžu byť efektívne, ak plnia svoj účel, alebo naopak. Doba, v ktorej žijeme, je veľmi náročná a nebezpečná. Ale v akej dobe žil napríklad prorok Daniel? Kráľ Nebukadnesar žiadal, aby mu bol oznamený sen, ktorý sa mu sníval, aj s jeho výkladom. Ked' to nikto nedokázal, vydal

rozkaz usmrtiť všetkých učencov v kráľovstve. Daniel a jeho priatelia to vôbec nemali ľahké. Oni sa však nestážovali, ani nikoho za to neobviňovali, ale **hľadali spôsoby**, ako by aj v takom prostredí mohli slúžiť Bohu. **Prvé a najdôležitejšie bolo nestratiť spojenie s Bohom**. Čítame, že Daniel si trikrát za deň klakol na kolenná, modlil sa a vzdával vďakу pred svojím Bohom (Dan 6, 10). **Druhým dôležitým princípom bolo udržiavať spojenie medzi rovnako zmýšľajúcimi** spolu zajačtými priateľmi. Navzájom sa povzbudzovať a spoločne sa modliť. Tak to bolo aj vtedy, keď vyšiel spomínaný rozkaz (Dan 2, 12). Daniel zval svojich priateľov, aby prosili o zlútovanie od Boha. Vtedy bolo tajomstvo zjavené Danielovi vo videní v noci. Bolo to veľkou záchranou od Boha pre mnohé rodiny, ktoré by inak prišli o otca. **Tretím, rovnako dôležitým faktorom bol jeho vzťah smerom ku svojmu okoliu**. „Keď kráľ Dárius zamýšľal Daniela ustanoviť nad celým kráľovstvom, vysokí úradníci a satrapovia sa usilovali nájsť proti Danielovi dôvod na obžalobu v úradnej záležitosti. Nemohli však nájsť nijaký dôvod, ani zlý počin, pretože Daniel bol dôveryhodný a nedopúšťal sa nijakej nedbanlivosti, ani zlého konania“ (Dan 6, 5). **Výsledkom Danielovej vernosti v týchto troch oblastiach bolo, že Boh sa k jeho životu priznal a potvrdzoval jeho službu aj mocnými činnimi**, ktoré neraz viedli aj samotných vládcov k oslavie Božieho mena. Tak napríklad kráľ Dárius napísal: „Luďom všetkých národov a jazykov, ktorí obývajú celú zem. Nech sa rozhojní vaš pokoj. Vydal som príkaz, aby sa na celom území môjho kráľovstva ľudia báli Danielovho Boha, lebo on je živý Boh, ktorý je naveky, jeho kráľovstvo je nezničiteľné a jeho vláda bude trvať až do konca. On zachraňuje a vyslobodzuje a robí znamenia a zázraky na nebi aj na zemi. On zachránil Daniela z moci levov“ (Dan 6, 26 – 28). Že **organizácia má dôležitý duchovný význam**, potvrdzujú aj príklady veľkých kazateľov 18. storočia, akými boli George Whitefield a John Wesley. Aj keď žili v tom istom čase a Boh ich oboch veľmi používal, výsledky ich práce boli rôzne. Whitefield bol známy hlavne vďaka svojmu kázaniu. V priemere kázal desaťkrát za týždeň, počas svojho života prednesol viac ako 18 000 kázní. Raz blízko Glasgowa v Škótsku kázal takmer stotisícovému zástupu a jeho evanjelizačné kampane vyvolali prebudenie známe ako Veľké prebudenie. Avšak životopisci vravia, že Whitefield často nechával novoobrátených ľudí bez akejkoľvek starostlivosti, preto výsledky jeho práce mali iba krátke trvanie. Dnes len

máloktorým kresťanom meno George Whitefield niečo hovorí. Naopak, meno Johna Wesleyho je dodnes známe miliónom kresťanov. Prečo? Wesley bol putovným kazateľom práve tak ako Whitefield a rovako ako on organizoval veľké evanjelizácie pod holým nebom. Wesley bol však aj organizátorom. Vytvoril organizačnú štruktúru, ktorá mala omnoho dlhšie trvanie ako jeho život. Táto organizácia sa nazýva metodistická cirkev. „**Ak má mať duchovná obnova zboru dlhé trvanie, zbor musí mať štruktúru, ktorá bude túto obnovu žiť a podporovať**“ (R. Warren, Zbor s jasným cielom). Štruktúra, organizácia je ako centrálny nervový systém, ktorý na základe impulzov z „hlavy“ zosúladuje všetky činnosti do zmysluplného fungovania celku. Podobne ako z čiernej zeme vyrastá chutné štavnaté ovocie, vytvoril Boh z toho najhoršieho to najlepšie. Z potupnej smrti nášho Pána Ježiša Krista na kríži stvoril nový nesmrtelný život pre nespočítateľné zástupy tých, ktorí vierou prijali tento vzácny dar Božej milosti a večnú slávu Božieho Baránka. V podobnom zmysle pokračuje aj zásluženie z Listu Rimanom 8, 28: „Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, ktorí milujú Boha...“ A nakoniec, **aký úzitok z tohto všetkého vyplýva pre každého z nás?** Ako môžeme lepšie používať tvorivé schopnosti, ktoré do nás vložil Boh? Pri zamyslení sa nad svojím životom, prácou a úsilím nám môžu pomáhať tieto štyri otázky:

1. **Do akej miery moje snahy a všetko, čo robím, napĺňajú svoj účel?**
2. **Pomáhajú ľuďom, aby prežívali Božiu prítomnosť?**
3. **Posilňujú spoločenstvo veriacich?**
4. **Sú zamerané na službu svetu?**

Ako prvý krok na tejto ceste nám môže poslúžiť aj výrok z našej zborovej nástenky: „Cím častejšie sa budeš vracať k tomu, čo Boh povedal, tým lepšie porozumieš tajomstvám tohto života, ktoré väčšine ľudí unikajú. Vtedy získaš schopnosť byť príkladom, ako je možné správnymi rozhodnutiami meniť svet k lepšiemu.“

Lubomír Počai

Stavba mostov

Naša krásna modrá planéta má povrch viac alebo menej zvlnený. Široké údolia sa striedajú s vysokými horstvami, hlbkými roklinami a nekonečnými oceánmi, do ktorých vtekajú rieky a potoky.

Od začiatku bolo túžbou človeka dostať sa ďalej, dostať sa za to, čo ho oddelovalo od neznámeho a vzdialeného. Vymyslel, ako preklenúť prekážky, aby sa dostať na druhú stranu. Od stavby brodov, lavičiek z lián a kmeňov stromov sa dostať až k železobetónovým gigantom, ktorí spájajú široké údolia a neraz preklenú i časť morškého zálivu.

Dnes už stavba mostov poväčšine nie je problémom. Možno sa pamätáte na stavbu posledného mosta cez Dunaj v Bratislave. Unikátné

premostenie sme mohli pozorovať naživo, ale aj v televízii. No ľudia sa nemajú učiť stavat len mosty, ktoré nám ulahčujú dostať sa na druhú

stranu vodného toku, údolia alebo ulice. Treba stavať iné mosty – mosty vzájomného spolužitia, mosty priateľstva, lásky a pomoci.

My ľudia sme už takí, že radšej robíme veľké veci ako maličkosti.

Nájsť si priateľa a kontakt niekde v zahraničí, aby som sa tam mohol dostať, aby som sa zdokonalil v cudzom jazyku, aby som videl nové a zaujímavé krajinu... aby... oj, kolko je tých prianí a želaní prejst dlhým mostom niekam daleko.

A tak budujeme a hľadáme kontakty, usilujeme sa nadviazať známosti s rôznymi ľuďmi. Robíme mnohé kroky, aby sme vybudovali spojnicu pre splnenie svojich prianí a svojich túžob. Kolko egoizmu je v tomto úsilí?! Veľké a vzdialé túžby, aby som získala, videla, dosiahla... a nie, aby som aj niečo dala, niečim poslúžila, ba ak treba, aj obetovala.

Treba sa vrátiť domov. Čo tak budovať malý mostík, ktorý viedie k manželovi, manželke, synovi, dcére, svokre či sestre a bratovi? Alebo čo tak budovať lávku k susedom? Mal by to byť spojovací mostík, ktorý by preklenul priekopu rôznych protichodných názorov. Ozaj, aká je tá priekopa? Je ešte plýtká? Alebo je už poriadne hlbká a nepreklenuteľná? Možno ju prehľbila a ďalej prehľbuje nevšímavosť, ľahostajnosť, pohodlnosť, britké slovo, nezáujem, alebo dokonca závisť a ohováranie. Možno nie je chyba na našej strane. Mnohokrát sme sa usilovali nadviazať spojenie, aj keď to bolo veľmi namáhavé;

ale na druhej strane nemali záujem, a tak sme to vzdali. Ale prosím, skúsme to ešte raz, nevzdávajme sa.

Možno sa pýtate: Prečo? Prečo mám stále vynakladáť úsilie tam, kde net pochopenia? Hovorí sa, že mosty vzájomných vzťahov sa začínajú budovať od nás starších, skúsenejších, životom ošľahaných. Teda je na nás rodičoch, svokrovcoch, starších súrodencoch, aby sme vyšli s aktivitou. A je tu ešte jeden dôvod, prečo máme stavať mosty vzájomne dobrých vzťahov. Preto, lebo ich vybudoval a buduje aj nás nebeský Otec. Ak si hovoríme, že v Noho veríme, že sme Jeho deti, tak je dobré, ak Ho dôsledne nasledujeme a konáme ako On. Biblia hovorí: „**Pokiaľ to závisí od vás, majte dobré vzťahy so všetkými**“ (R 12, 18).

Prečo a ako Pán Boh vybudoval most k nám ľuďom?

Prvý dôvod je ten, že Pán Boh je Láska. Miluje svoje stvorenie, miluje človeka a nechce, aby pre hriech prvého človeka, ale aj pre prestúpenia a pády ďalších a ďalších generácií či jednotlivcov večne zahynul čo i len jeden človek. Preto nás dobrý a láskavý nebeský Otec postavil od seba k človekovi veľkolepý most spasenia. Vedel, že je to pre nás bytostne dôležité, ak máme získať spoločenstvo a život s Ním. Stavebným materiálom je, ako som už spomenula – **LÁSKA** (J 3, 16).

Pán Boh tak veľmi miloval svoje stvorenie, že dovolil pribiť na kríž svojho jediného Syna. Stavebným materiálom mosta od Boha k človeku bol okrem lásky aj žiaľ, bolest, utrpenie, smrť a nakoniec slávne vzkriesenie Jeho Syna a nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista.

Ďalším stavebným materiálom bolo **ODPUSTENIE** (1J 2, 12; Kol 1, 13 – 14). Odpustil nám naše hriechy a previnenia a prijal nás za svoje deti, ak sme robili pokánie. Nazval nás milovanými synmi a dcérmi, chce sa o nás s láskou starat a sprevádať nás.

Most vybudovaný medzi Stvoriteľom a nami má aj meno. Apoštol Pavel hovorí, že sa volá **ZMIERENIE** (2Kor 5,18 – 19; Kol 1, 21 – 23).

Je taký pevný, že odolá akémukolvek zataženiu, pretože nosným pilierom stavby je kríž Pána Ježiša Krista a Božia vernosť. Vo vzájomných vzťahoch či už v rodine,

v práci alebo medzi susedmi sa tvoria jamy pokrytectva, priekopy podozrenia a klamstva, cesty odcudzenia, mury nepozumenia a problémov, o ktorých zväčša nechceme hovoriť. Ale sú tu a treba ich riešiť. Začnime stavať mosty otvorenosti, dôvery, úprimnosti, poznania a porozumenia. Začnime od seba – začnime modlitebným spoločenstvom s naším Pánom a Spasiteľom Ježišom Kristom.

Vyznajme Mu v otvorenej a pokornej modlitbe, že sami na to nestáčime, že potrebujeme Jeho pomoc a vedenie.

Ak vám niekto ublížil, ak ste zatrpknutí a zahorknutí, nech vám je pomocou výzva, ktorú nám tlmočí apoštol Pavel v liste do Efusu: „**Každá rozhorčenosť a vášnívost, hnev, krik, i rúhanie so všetkou zlostou nech sú vám daleké.**

Ale budte vospolok dobrativí, milosrdní, odpúšťajúci si, ako aj Boh odpustil vám v Kristu“ (Ef 4, 31 – 32).

Dnešná doba egoizmu, naháňania sa za napĺňaním vlastných žiadostí a nezáujimu o tých, čo žijú okolo, potrebuje stavitelia mostov. Pán Boh sám začal so stavbou a volá nás skrze Pána Ježiša: **Pod a nasleduj ma!** On potrebuje a očakáva nových nasledovníkov, potrebuje pokračovateľov. Kto vkočil na Jeho most Zmierenia, ten má pozvanie byť stavitelom. Veď kto iný by bol povolenejší konať dielo zmierenia vo svete pripastí, napäť a nedorozumení ako ten, komu je Ježiš Kristus – Boží Syn, Pánom a Spasiteľom!?

Elena Pribulová

Čeští baptisté opět v Turecku

Když jsem byl na podzim 2017 osloven kazatelem Aloisem Boháčkem, zda by bylo možné zařídit misijní výjezd do Turecka, moje srdce poskočilo nadšením. Vím, že bratr Boháček už byl spolu s některými dalšími kazateli na misijních výjezdech na Ukrajině, a tak jsem vnímal, že by to mohla být zajímavá i prospěšná cesta.

Cíl cesty

Na začátku roku 2018 se zformovala šestičlenná skupina, v níž byli tři kazatelé: Alois Boháček z Aše, Petr Bača z Jablonce, Erik Poloha z Prahy 3, dále vedoucí mládeže BJB Jordán Haller, misijní pracovník Pavel Novosad a starší sboru v Lovosicích Štěpán Klepáček. Naším cílem bylo navštívit některé turecké baptistické sbory, poznat jejich život a službu a také jim pomoci a povzbudit místní kazatele a služebníky. Termín naší cesty vyšel na začátek dubna z prosby kazatele baptistického sboru v Adaně, nedaleko syrských hranic. Začátkem dubna totiž v Adaně probíhá mezinárodní festival „pomerančových květů“ a místní kazatel chtěl, abychom posloužili hudbou u stánku jejich sboru, který se na festivalu také prezentoval. O termínu bylo tedy rozhodnuto a shoda byla také v tom, že navštívíme postupně tři sbory v Izmiru (biblické Smyrně), Adaně a Samsunu.

Přistání

V úterý 3. dubna večer jsme po celodenním cestování přistáli na letišti v Izmiru, kde nás již čekal kazatel místního sboru a zároveň předseda tureckých baptistů Ertan Cevik. Spolu se svou dcerou Carolin nás dvěma auty převezli do penzionu blízko jejich sboru, kde jsme byli ubytováni.

Získání sídla pro baptisty

Sborová budova izmírských baptistů je starý anglikánský kostel, který dostali k užívání od města zdarma. Ale nebylo to tak jednoduché, protože jej měla nejprve dostat přednostně místní muslimská komunita a přestavět jej na mešitu. A všechno k tomu skutečně směřovalo až do okamžiku, kdy muslimové zjistili, že kostel je postaven ve tvaru kříže. V tom okamžiku o něj ztratili zájem a byl tedy přidělen jako sídlo baptistů. Duchovní služba začala v Izmiru v roce 2003 a dnes má sbor více než třicet členů. Jednu rodinu sbor vyslal do severní části města zakládat novou misijní stanici. Od bratra Cevika jsme se dozvěděli, že v jejich modlitebně se také schází k pravidelným shromážděním 50 íránských křesťanů. Izmirští baptisté hodně pracují ve službě íránským křesťanům. Mají přímé kontakty na křesťany – služebníky v Íránu a i na nově obrácené místní lidi. Většinou jednou do roka přijede do Izmiru skupina nově obrácených íránských křesťanů, nechají se zde pokřtít, jsou povzbuzeni ve víře a po týdnu se vracejí zpět do Íránu. Nedaleko Izmiru je

město Manisa, kde žije kolem 300 íránských křesťanů - uprchlíků, kteří se ale nemají kde scházet. Alespoň jednou za čas pro něízmirský sbor objedná autobus a některé z nich mohou přijet na bohoslužby do Izmiru. Zde také dostanou oběd a stráví čas v obecenství s místními křesťany.

Křesťanská škola

Mě osobně zaujala vize bratra Cevika na zřízení jednoleté biblické školy v Izmiru. Jednalo by se o „mezinárodní“ školu, kde by mohli studovat i křestané z řad íránských, afgánských a syrských uprchlíků. V případě zlepšení situace v jejich rodných zemích by se tam mohli vrátit již jako vyškolení (vyzbrojení) služebníci a sloužit svým krajancům v rodné zemi. Takováto škola by měla potenciál případně ovlivnit šíření křesťanství na celém Blízkém východě.

Služba v Izmiru

Co se týká naší služby a pomoci v Izmiru, měli jsme tu výsadu vystoupit na večerním shromáždění. Bratři zahráli několik písni, Jordán měl připravenou video-prezentaci o České republice a každý z nás představil svůj sbor. Jelikož na

bratři přivezli s sebou do Turecka. Část této sumy jsme předali bratu Cevikovi, který za ně nakoupil 50 potravinových balíčků. Sys-

shromáždění bylo i několik muslimů, bylo dobré, že Jordán mohl prezentovat základy evangelia na triku s provázky, který měl připravený. Nemohu zapomenout na bratra Lojzu Boháčka, který si z Česka přivezl ve speciálním obalu i svou harmoniku. Nebylo vždy jednoduché se s tímto patnáctikilovým zavazadlem pohybovat, ale za možnosti, které se nám skrze Lojzovu harmoniku dostalo, to určitě stálo.

Rozdávání potravin

Zřejmě největším zážitkem pro nás byla distribuce potravinové pomoci syrským uprchlíkům v Izmiru. Díky sbírkám, které některé české sbory vykonaly, jsme měli možnost poskytnout praktickou finanční pomoc v celkové výši 150 000 Kč. Tolik peněz totiž

tém potravinové pomoci mají v Izmiru dobře propracovaný. Pokud seženou períze na pomoc uprchlíkům, kontaktují místního správce pro uprchlé, který se o ně většinou stará a má v evidenci kolem 4 000 těchto uprchlíků. Správce vybral 50 nejpotřebnějších rodin a den předem jim předal „přidělové“ lístky. Na druhý den se na daném místě u jeho úřadu shromáždilo mnohem více než 50 předem určených rodin. Zpráva se totiž rozšířila a mnozí další přišli s nadějí, že také něco dostanou. Je pravdu, že z 95% se jednalo o ženy. Mnozí muži z řad syrských uprchlíků totiž přes den pracují. Jsou to ale jen podřadné práce a za mnohem nižší mzdu než dostávají místní. Ženy, které se prokázaly lístkem, dostaly balíček obsahující rýži, těstoviny, cukr, mouku, olej a páry dalších základních potravin. Ale i za to byly velmi vděčné. Po skončení rozdávání pomoci nám bylo ještě umožněno navštívit několik domovů syrských uprchlíků. Narychlou jsme tedy koupili balíčky sladkostí pro děti z těchto rodin a krátce navštívili tři rodiny. Všechny rodiny žily ve velmi chudých domácnostech, ale alespoň měly střechu nad hlavou.

Jak bydlí uprchlíci

Protože když jsme se pak přesunuli nočním vlakem a pětičasovou cestou autobusem do Adany, viděli jsme život uprchlíků ještě v horších podmírkách. Turecká vláda se v poslední době snaží rušit divoké stanové

tábory syrských uprchlíků na okraji velkých měst. Uprchlíci mohou jít buď do oficiálních táborů, kde bydlí v uni buňkách a mají zajištěno jídlo třikrát denně, ovšem za cenu toho, že nemohou opustit tábor vůbec nebo jen ve zvláštních případech. Druhou možností je najít si staré či vybydlené domy a tam bydlet. V Adaně jsme navštívili jedno místo, kde uprchlíci bydleli ve stanech nebo starých baráčích. Přivezli jsme jim opět nějaké jídlo a pro děti cukroví. Jakmile se rozkřiklo, že se rozdává jídlo, začali se z mnoha stran objevovat další a další uprchlíci, takže místní pastor zavelel k rychlému ústupu, který se změnil v běh, neboť uprchlíci začali být velmi neodbytní.

Služba na festivalu

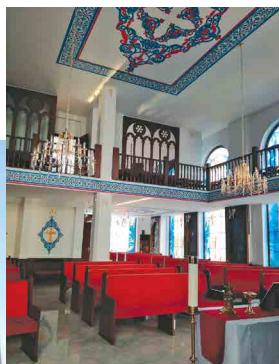
Úplně jiná atmosféra panovala v centru města (které samo o sobě má tři miliony obyvatel), kde téměř dva miliony návštěvníků zaplavily ulice a obchody a oddávaly se

se do pronajatých prostor. Proto s námi místní pastor Sukru sdílel vizi, získat od města pozemek a začít stavět vlastní modlitebnu. Vše zatím vázne na vhodném místě. Křesťany totiž za sousedy nikdo nechce. Sbor se za situaci modlí a má příslib od městských úředníků, že jim pomohou nějaké místo najít.

Modlitebna v Samsunu

Naši poslední zastávkou byl sbor v Samsunu u Černého moře. Tam

ochutnávání nejrůznějších delicates a veselí festivalu. V sobotu podvečer jsme začali před stánkem místních baptistů koncertovat ve stylu českých chval s harmonikou a kyタrami. Mnohé z kolemjdoucích jsme zaujali. Postávali u stánku, pak začali tleskat do rytmu a někteří i tancovat. Atmosféra byla velmi spontánní a tak já jeden, který nehrál ani nezpíval, jsem začal také tančovat. Takto mě nikdy neviděla ani moje manželka! Nutno podotknout jednu věc. Ke konci koncertu jeden člen místního sboru přinesl nápis, kde bylo napsáno: „Adanský baptistický sbor“. Všiml jsem si, že po rozvinutí nápisu se v krátké chvíli většina kolemstojících lidí rozešla. Inu, nemají to naši bratři a sestry v Turecku jednoduché.

A presto teď na jaře připravují v Adaně další čtyři křtěnce a sbor, který začal vznikat v roce 2013, má nyní 25 členů a problém vejít

otevřel svou vlastní modlitebnu. Na její výstavbě se finančně podílely i mnohé české sbory BJB. Měli jsme tu čest, být ubytováni přímo v modlitebně, která svým provedením předčila všechna naše očekávání. Výhodou vlastních kostelů a modliteben v Turecku je, že u některých Turků budí zájem podívat se, jak to uvnitř vypadá. Proto mají v Izmiru i Samsunu určené správce budov, kteří případné zájemce provedou modlitebnou, mohou jim nabídnout Bibli či jinou křesťanskou literaturu a pozvat je na nedělní shromáždění. Během jednoho týdne tyto modlitebny navštívily zhruba 30 lidí. Pravdou je, že křesťanská modlitebna je mnohým lidem trnem v oku a tak modlitebnu v Samsunu hľídá ve dne v noci policie. Jednak tím může zabránit případným incidentům a jednak má i dobré informace o tom co se v modlitebně a jejím okolí děje.

Křest Íránců

V Samsunu je íránské i írácké shromáždění. My jsme mohli navštívit s íráckým pastorem přímo několik domácností těchto uprchlíků. Jeden celý den jsme věnovali cestě do města Ordu, vzdáleného 150 km. V tomto městě před čtyřmi lety založil samsunský sbor misijní stanici. V té době tam bylo asi

pět věřících. Dnes mají ve městě pronajaté prostory, kam v neděli chodí okolo třiceti lidí a americký misionář, který tuto službu vede, má práce nad hlavu. Slyšeli jsme od něj svědec o tom, jak mnoho íránských uprchlíků uvěřilo v Krista a jak jsou následně směli ve vydávání svědec. Znělo nám až neuvěřitelně, že minulý rok měli křest, kdy v jednom dni bylo po-křtěno 30 íránců.

Poděkování našim sborům

Zážitků a setkání bylo ještě tak na tři články. To podstatné je, že tento výjezd splnil svůj účel. Mohli jsme alespoň trochu nahlédnout do životů našich bratří a sester v muslimské zemi. Ale ještě větší zážitek pro nás byl, že díky obětavosti a štědrosti mnohých bratří a sester z našeho alespoň z části naplnit potřeby navštívených sborů a jednotlivců, které nám Pán

Bůh poslal do cesty i uprchlíků, nucených žít v nuzných podmínkách. V Turecku si velmi váží výtrvalé pomoci českých baptistů a jsou za ni nesmírně vděční.

Na úplný závěr páru dojmů přímých účastníků tohoto výjezdu

Alois Boháček: „Nejvíce ze všeho jsem byl dojat odvahou jejich víry, která navzdory různým překážkám neochabuje v každodenní práci na Boží vinici. Máme se od nich co učit.“

Jordán Haller: „Jeden z nejsilnějších zážitků pro mě bylo poslouchat svědec obrácených Turků. Bylo pro mě úžasné, slyšet, co pro ně znamenalo odejít od Islámu v Islámské rodině a kultuře.“

A radovat se s nimi v bratrsko sesterkém spojení. Díky tomu jsem hlouběji pochopil církevní vztah bratří a sester.“

Erik Poloha: „Byl jsem povzbuzen vírou lidí v Pána Ježíše Krista tváří v tvář reálným problémům.“

Pavel Novosad: „Moje, již třetí návštěva tureckých baptistických sborů, mě opět utvrdila v tom, že Bůh není nikde a ničím omezen ve svém jednání. Turecká církev, konkrétně baptistické sbory, navzdory mnohem těžším okolnostem a podmínkám, ve kterých pracují, rostou podstatně rychleji než většina českých sborů. Je mi ctí, smět se spolupodílet na Božím díle v Turecku.“

Pavel Novosad, předseda rady MO BJB

Kdo mne miluje?

Co vás asi napadne, když ode mne uslyšíte, že žiji s někým, kdo mě bezmezně miluje, ať už jednám, myslím nebo mluvím jakkoli, kdo je mi v každém okamžiku nabízku, pro kterého jsem vzácná a který za mne položil život? Pokud se vám vybaví závěr Babičky Boženy Němcové „Šťastná to žena!“ – pak máte pravdu. Opravdu jsem šťastná žena. Nejsem bez trápení, zklamání, otázek, se-lhlání, slabostí a strachů. Šťastná jsem proto, že tyhle nepříjemnosti nedokážou otrášť oddaností mého Ježíše. Zamiloval si mě už před stvořením světa a není nic hrozného, čeho bych se dopustila, nebo se vůči mně dopustili jiní, co by Jeho lásku změnilo. A není nic krásného, co by se mi podařilo dokázat, čím bych jeho lásku zvětšila. K plnosti a dokonalosti už nic nepřidáš.

Jmenuji se Lída Hojková a je mi... přes čtyřicet roků. O Boží lásce jsem nic nevěděla, moje rodina žila obyčejným životem Husákovy generace. Když se moji rodiče rozvedli, otřásllo to do základu mým světem. Navenek si toho všimli jen někteří, protože jsem uměla žít jakoby nic, byla výkonná ve škole, v kroužcích, v kolektivu oblíbená. Uvnitř jsem ale věděla, že se něco zlomilo. Doopravdy jsem nevěřila ničemu, co dělám, nevěřila, že existuje něco, na co by se člověk mohl celou bytostí spoléhat. Měla jsem dojem, že to všechno okolo mě je jen hra, kterou hráji spolu s ostatními, protože to asi jinak nejde. Hrát ji mi dost dobře vycházelo... Dnes vidím, že i v úspěšnosti se skrývá past.

Paralelně jsem ovšem nahlížela do svého nitra a navzdory vnějším úspěchům jsem tušila, co všechno ve mně dřímá.

Dnes vím, že to bylo moje hřísne já, vnitřní bytost, která se od samého počátku pokřivila a už nemohla jinak, než chodit životem pokřiveně a křivit se víc a víc.

Bez Boha vyznívá každá dobrá snaha, každý výkon a každá radost hluše.

Ta prázdnota mě naplňovala, i když jsem se na gymnáziu setkala s partou „vandráků“, se kterými jsem o víkendech žila svůj alternativní život u táboráků a pod šírákem. Mezi nimi byl manželský pár, kterému jsem měla příležitost být nabízku prakticky od počátku jejich vztahu. Za nějaký čas se dostali do hluboké krize. Z ideálního souznamení duší se rovinula vzájemná averze, u ní přitažlivost k jinému... a měli před rozvodem. Tohle

jsem dobře znala. Nebyla síla, která by svedla lidi tak odceněné zase sblížit. V té době jsem s nimi nebyla až v tak těsném kontaktu, a tak mě moc překvapilo, když jsem se po čase dozvěděla, že se k sobě vrátili a že jim v tom pomohla víra v Boha.

Bůh? Ano, to by mohla být ta moc, která způsobí zázrak. To by mohl být důvod k životu... Kdyby nějaký byl... Kdyby bylo možné Ho poznat.

Během studia na gymnáziu jsem se intenzivně zajímal o literaturu a filozofii. Dodnes mám v paměti vyrytuou báseň, která se mě hluboce dotýkala a stala se přímým vodítkem za Bohem.

JSEM TU

Potřebuješ mne? Jsem tu.

Ty mne nevidíš, ale Já jsem světlem Tvých očí.

Ty mne neslyšíš, a přece mluvím Tvým hlasem.

Ty mne nepocituješ, i když jsem silou Tvých paží.

Tvořím, i když nechápeš smysl mých cest.

Tvořím, i když nerozumíš mému dílu.

Nejsem neznámou vidinou, nejsem tajemstvím.

Když se do klidu pohroužíš, v hlubinách svého nitra
mne poznáš svou vírou a intuicí.

Jsem tu, slyším Tě, na Tvé dotazy odpovídám.

Když mne potřebuješ, jsem tu.

I když mne neznáš, jsem tu.

I když máš pocit naprosté osamělosti, jsem tu.

I když strach Tě jímá, jsem tu.

I když bolestmi trpíš, jsem tu.

Jsem tu, když se modlíš i když jsi tich.

Jsem v Tobě a Ty jsi ve mně.

Pouze Tvá mysl mne od Tebe odlučuje.

Jen v ní vzniká to, co nazýváš mým či Tvým.

Jen ve své mysli poznáváš, mou přítomnost prožíváš.

Ulev svému srdci, zbab se všeho strachu!

I když ze správné cesty sejdeš, jsem tu.

Sám od sebe nic nezmůžeš, se mnou spojen dokážeš vše.

Jsem všude a jsem ve všem.

I když v něčem nepoznáváš dobro, dobro je tu, neboť Já jsem tu. Jsem tu, protože tu mám být, neboť JSEM.

Pouze ve mně má svět smysl.

Pouze mnou se vše ve tvary obléká.

Pouze mnou celý svět ve svém vývoji pokračuje.

Jsem zákon. O něj se opírá běh hvězd a růst buněk.

Jsem láska, která zákon naplnuje. Jsem mír.

Jsem zákon Tvého života. Jsem opora Tvé lásky.

Jsem Tvá jistota, Tvůj klid.

I když mě budeš marně hledat, věř, nejsi beze mne.

I když Tvá víra ve mne je nejistá,

má víra v Tebe je neochvějná,

protože Tě znám, protože Tě mám rád.

Pouze mnou se vše ve tvary obléká.

Pouze mnou celý svět ve svém vývoji pokračuje.

Jsem zákon. O něj se opírá běh hvězd a růst buněk.

Jsem láska, která zákon naplnuje. Jsem mír.

Jsem zákon Tvého života. Jsem opora Tvé lásky.

Jsem Tvá jistota, Tvůj klid.

I když mě budeš marně hledat, věř, nejsi beze mne.

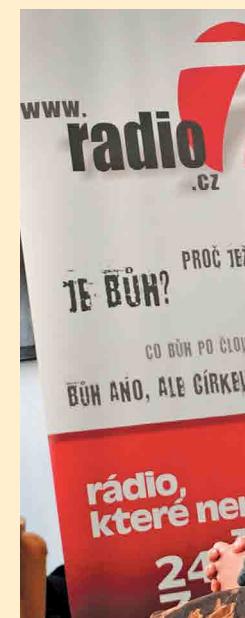
I když Tvá víra ve mne je nejistá,

má víra v Tebe je neochvějná,

protože Tě znám, protože Tě mám rád.

Můj milý – JSEM TU!

J. D. Freeman

Další z mých nejbližších - můj spolužák na gymnáziu - začal chodit do křesťanského sboru a já se přidala. To, co jsem tam zažívala a slyšela, mi dávalo odpovědi na mé otázky. Je něco, Někdo, v Němž můj život nabyl opravdového smyslu. Přehmaty, hříchy i radosti, otázky a hledání... pro to všechno existuje místo, kam s nimi můžu jít. Můj život navštívila Láska, kterou jsem hledala a ve kterou jsem přestala věřit. Když jsem se dostala do světla Božího slova, začala do sebe zapadat spousta souvislostí. Jednou z nich byla moje otázka, proč nedokážu být šťastná. Nadchla mě informace, že Bůh chce vstoupit do mého života, ale vzápětí jsem si uvědomila, že tam nemůže. Že je ve mně tolik zlého, divného, pokrouceného – a to všechno že pramení z pýchy, povyšenosti, obranného postoje iluzní soběstačnosti. Nejprve jsem prosila o odpuštění toho viditelného, zřetelného. Bůh je neskutečně trpělivý, že tohle vyznání přijal a vedl mě dál. A tam dál jsem nejen více poznávala Jeho lásku, ale právě taky s hrůzou zjišťovala, že když se zasvítí pod zevnějšek, pod povrch, je tam ještě celá hromada starých tužeb, nízkých pohnutek, je tam vlastně neschopnost činit dobré, ke kterému s radostí říkám ano. Stále bojuji s tím starým člověkem, který by bez Boží milosti vůbec neměl šanci. Neuměla bych žít život tady na zemi a neměla bych nejmenší šanci na život ve věčnosti.

Dokonce bych jako bezbožník propadla spravedlivému a oprávněnému Božímu rozsudku. Milost se uděluje odsouzenému. Za svůj život zasloužím odsouzení a nemůžu proti tomu říct ani „ne“. To, že se na mě odsouzení nevztahuje, ale že jsem přešla ze smrti do života, bylo rozhodnutí Boží milosti. A jak to vím? Vím to z Písma svatého a nadto mi to v srdci dosvědčuje Boží Duch. Věřím Bohu, že by mě upozornil, že jdu do pekla. Věřím, že takhle upozorní každého, protože si nelibuje ve smrti hříšníka.

Dlouhá léta jsem pak Ježíše poznávala v prostředí živého společenství sboru Elim v Písku. Tam jsem se vdala, narodili se nám dva krásní kluci a tam se taky moje manželství rozpadlo. Byl to zase rozvod, co zamíhalo mým osudem. Strhl mě vý bolesti, zkámaní, pochybností o sobě samé, sebeobviňování a snah porozumět tomu, co se děje. Dodnes přesně nerozumím, co se stalo.

A jen Bůh ví, jestli kdy pochopím plně, proč jsem tím musela projít. Co mám před očima už teď při pohledu zpátky, je to, jak byl po celou dobu Ježíš blízko vedle mě a vedl mě a často nesl, kde bych prostě nezvládla jít dál. A tak jsem tady, zjizvená na srdci, přesto možná cestovější, než kdy předtím. Zkusila jsem Boha uprostřed bouře a to je něco docela jiného, než slyšet nebo vyprávět o Bohu, který je s námi uprostřed bouře.

Dnes chci, aby Ježíšovi patřil celý můj život, každý den, každý okamžik. Toužím být Mu těsně nablízku a nevzdalovat se z Jeho přítomnosti. Otevřím Bibli a modlím se, aby to bylo úplně nové. Nehledám tak často odpovědi na své otázky. Spiš si prohlížím svého Milovaného, naslouchám tomu, jak přemýší, co Ho těší, cím se trápi, tomu, jaké má názory na svět, ale i tomu, co chce pošeptat právě mně. Mým celoživotním programem je poznávání živého srdce Ježíše Krista. Mluvit o poznávání v biblickém slova smyslu je nejintimnější přiblížení. Jsem ráda blízko Ježíšovi.

Lída Hojková

Redaktor Rádia 7 často navštěvuje církve po celé republice - zde Lída Hojková v Křesťanském sboru Opava

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrz svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

Doteraz som bol iba počul

V knize Jób čítame: „Doteraz som bol iba počul o tebe, ale teraz ťa vidí moje oko“ (Jób 42, 5).

Mladá poslucháčka rozhlasového vysielania sa zamilovala do hlasu moderátora. Príjemné zafarbenie hlasu a melodika predheseného slova vyvolávali v nej zidealizovaný obraz šarmantného muža. Túžila sa s ním stretnúť. Navštívila rozhlasové štúdio a požiadala vrátnika, aby jej dotyčného moderátora vyvolal. Stalo sa. Netušila, akú trápnú situáciu spôsobil svojou trúfalostou. Namiesto vysnívaného ideálu sa vo dverách objavil zavalitý, plešatý muž. Predstava sa totálne rozchádzala s realitou. Sklamanie bolo obrovské.

Počuť o niekom chválu, stretnúť sa, zažiť, a potom s ním žiť často prináša veľké rozčarovanie nielen v manželstve, ale aj v spoločenstve veriacich. Rozbité vzťahy, neusporiadané rodiny, narušené spoločenstvá, bludné predstavy, vytriezvenie. Príbeh o Jóbovi sa v Biblia rovíva ako sen.

Jób bol úspešným mužom, ktorému v kraji neboli nikto roveň. Často sa stretával so svojimi priateľmi a možno sa aj navzájom upevňovali v názore, že Boh im žehná, pretože plnia Hospodinove zákony. Možno! Nevieme. Ked našli Jóba na smetisku zúboženého, raneného vredom až po vrch hlavy, roztrhli svoje rúcha a tri dni mlčali. Rozmýšľali?

O čom môže človek rozmýšľať? Nuž, o príčine, prečo Jób upadol do nemilosti. Lútost a súcit s váženým a obdivovaným „priateľom“ sa zmenili na odsúdenie. Takto sa správali najbližší Jóbovi priatelia. Pýtam sa, ako by sa zachovali v súčasnosti? Čítam ten príbeh znova a znova, zdá sa mi extrémne krutý, príliš bezohľadný, nemoderný. Čítam ďalej... neuveriteľné... manželka, ktorá Jóba milovala (bohatého, mladého, úspešného), teraz mu „naplula“ do tváre: „Zloreč Bohu a zomri!“ Môže byť niečo otriasnejšie?

Pýtam sa: „Prečo mu Satan nechal manželku, keď mu všetko vzal?“ Vedel, alebo tušil, že predtým milovaný muž a teraz zapáčajúci človek, sa jej zhnuší až na smrť? Kričím: „To nie, to nemôže byť pravda, možno to tak bolo kedyś, dnes nie!“ Človek je už kultivovanejší. Dnes už NIE?! Koncentráky, gulágy, predané manželky, deti a ich telesné orgány, bezdomovci, otrokyne, biele mäso... Dnes je nedele. Chystám sa do zhromaždenia. Oblečiem si bielu košedu, lebo príde k nám vzácný host. Som nedočkavý. Bude kázať na dobré známy text podľa Matúšovho evanjelia. Predstavujem si, čo nového nám povie. Na scéne určite bude ranený anonymný muž, zbitý zločincami.

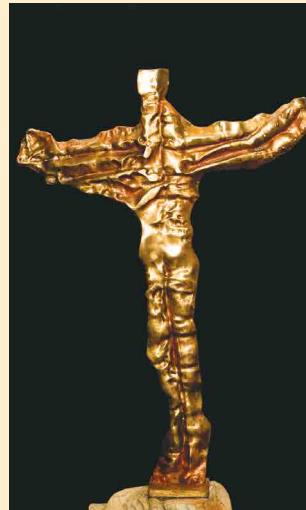
Podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi je veľmi známe, povedal by som od A po Z prečitané. Je mladšieho dátumu ako príbeh Jóba, a predsa ich niečo spája. Obidva mužovia čakajú pomoc. Jób očakával pomoc od Hospodina, ranený človek od ľudí. Celý kresťanský svet dobre pozná obidva príbehy.

V knihe Jób je potrebné si uvedomiť, že o Bohu si nestáčí len niečo prečítať, s Bohom sa treba stretnúť. V podobenstve o Samaritánovi nejde len o literárnu podobu, ale predovšetkým o POMOC ranejným a blížnym. „Choď a čiň podobné!“

Spoločnosť, v ktorej žijeme, ponúka množstvo poučných kníh a úvah o tom, ako vznikol vesmír, ako sa na zemi objavil život. V skutočnosti si človek život neváži a dokonca ho nivočí. Moderná veda zostrojila teleskopy a siaha nimi až po okraj vesmíru.

Konštatuje, že Boha nikde nevidieť.

Suma sumárum: „Kde si bol, človek, keď som zakladal Zem? Oznam, akže znáš rozum...“

Juraj Hovorka

Plastika Juraj Hovorka: Jóbove rany

Vyznání víry

V několika předešlých číslech časopisu Rozsévač jsme mohli číst o životě a práci jednoho z předních vůdců anabaptistů Dr. Balthasar Hubmaiera. A také o samotných anabaptitech. Možná vás při čtení těchto článků napadla stejná otázka, která přišla na mysl i mně – a totiž, jak je možné, že anabaptisté utíkali z Německa, Rakouska a ostatních evropských zemí právě na Moravu? A jak je možné, že na Moravě našli útočiště, i když se tato země, již od srpna roku 1526, stala součástí habsburského soustátí jako i ty země, ze kterých anabaptisté utíkali před pronásledováním? Jak je možné, že mohli najít bezpečí a ochranu na Moravě a ne v Čechách?

Určitě nebude snadné najít odpověď na tuto otázkou. Situace byla složitá stejně, jako byla složitá celá tato doba. Ovšem, určitě názvany jsem našla ve studii „The Birth of Religious Liberty in Moravia (Kolébka náboženské svobody na Moravě)“ od baptického kazatele a profesora historie na jedné americké baptické univerzitě Jarolda Knoxe Zemana.

Bůh nám dá poznat pravdu

Studie začíná citátem zemského hejtmana moravského, vysloveným na sněmu v Brně r. 1550: „Dříve Morava v ohni a popeli zahyne, než aby trpěla nějakého ve vře nucení.“ A byla to pravda. V šestnáctém století i ve stoletích přecházejících byla Morava opravdu proslulá svou náboženskou tolerancí, možno říci přímo náboženskou svobodou. Nizozemský historik P. J. Wisk napsal již v roce 1421: „Vévoda Albrecht (II. Habsburský) dostał Moravu pod podmínku, že nebude násilím nutiti obyvatele, aby se zrekli svého náboženství, nýbrž – co se víry týče – bude jim ponechána svoba.“ A možná bude zajímavá i informace českého pobělohorského vlastence, jezuita Bohuslava Balbína z roku 1608: „In Moravia mirabilis fidei libertas“ a vysvětlení tohoto hesla: „Za přítomnosti Matyášovy (Matyáše Habsburského, mladšího bratra Rudolfa II., 1611 – 1619 českého krále) byla na sněmu v Brně povolena svoboda víry všem. Pokud se náboženství týče, kdokoliv na Moravě smí věřit tak, jak mu Bůh dá (pravdu) poznati.“ Proto se můžeme dočít v kronikách novokřtenců, ale také v soudních zápisech o procesech s nimi z okolních zemí, o tom, že:

Morava pro ně byla útočištěm a „zemí zaslíbenou“.

Proč právě Morava?

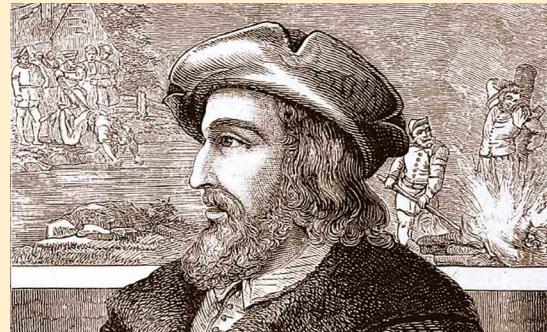
A zde znovu vyvstává ta původní otázka: „Proč právě Morava, proč právě zde byla taková náboženská tolerance a svoboda?“ Začněme od začátku – připomeňme si rok 1415 a události v Kostnici. Na tyto události reagovali čeští a moravští páni a rytíři protestním listem, sepsaným 2. září t. r. A 131 pečetí z tohoto protestního listu patřilo šlechtě moravské. Protestní list vznikl na tzv.

„protestním sjezdu“ konaném v Praze, na kterém se přítomní páni, šlechtici, zemané a rytíři zavázali „hájit svobodu kázání Slova Božího na svých statcích...“. Ovšem situace v Čechách a na Moravě se po tomto sjezdu utvářela odlišně. Pokud se týká situace v Čechách, nemusím asi zmínovat vládu Jiřího z Poděbrad a později Jagellonců, Čtyři pražské artikuly z roku 1419, „Soudce smluvěného“ z 18. května 1432 z Chebu nebo Jihlavská kompaktáta, známější pod názvem Basilejská kompaktáta z roku 1436. K uzákonění tohoto stavu došlo poté 13. března 1485 podepsáním „Náboženského míru kutnohorského v Čechách“. Musím zde zdůraznit význam tohoto dokumentu – celé století před ostatními zeměmi zde byla zajištěna osobní svoboda přesvědčení mezi dvěma náboženskými pojetími svatosti – přijímání pod jednou nebo pod obojí. A začalo být zjevné, že nepůjde o existenci dvojího pojetí svatosti uvnitř jedné církve, což bylo zákoně vyjádřeno nejprve Maximiliánovým ústním slibem k České konfesi roku 1575 a později Majestátem Rudolfa II. z roku 1609.

Ale i přes obrovský význam „Náboženského míru kutnohorského v Čechách“ šlo pouze o svobodu pojetí svatosti – pod obojí a pod jednou. Nebyla povolena svoboda žádným jiným církvím či náboženských uskupení.

Svoboda pro každého

Ovšem na Moravě v tomto století, pravděpodobně pod vlivem reformačních událostí v Německu a ve Švýcarsku – tedy působením Martina Luthera a Ulricha Zwingliho – uzlárala myšlenka všeobecné náboženské svobody pro každého. To vyplývá i z listiny, kterou moravští stavové předložili Ferdinandovi I. jako podmínu pro jeho přijetí za krále na podzim roku 1526. V této listině je možné se dočítat následující slova: „...aby J. M. nás všecky i jednoho každého při vře zákona Božího a náboženství křesťanského zůstaví bez překážek všelikých rácil, tak aby jeden každý mohl Pánu Bohu svobodně a pokojně sloužiti podle toho, což by kdo za dobré podle zákona Božího a naučení Páně poznal, a v tom aby jich král. J. Mt. sám útiskov činiti nerácil ani jiné činiti dopouštěli...“ A Ferdinand I. (a vlastně všichni habsburští panovníci až do Matyáše) moravským stavům dal slib, že nebudou porušovat „stařodávný obyčej náboženské svobody“: „My Ferdinand slibujeme a přisaháme na tomto sv. Čtení (Písmu), že všecky obyvatele této země markrabství moravského, pány, preláty, rytířstvo i města, chudé i bohaté, duchovní i světské, všecky spolu a každého zvláště, máme a chceme při jich svobodách, rádích, dobrých a starodávných obyčejích zachovati a v ničem mimo spravedlnost neobtěžovati...“ Přesto století od přijetí Ferdinanda I. na český trůn až po uzákonění „Obnoveného zřízení zemského“ za vlády Ferdinanda II.

(českým králem 1617 – 1637) patřilo k nejdramatičtějšímu období v dějinách náboženské svobody. Moravské stavové však trvaly na právu na vyznání nejen utrakivistů, ale také jednoty bratrské, „pikhartů“, habrovanských, novokřtenců aj. Jedním z nejvzácnějších dokumentů té doby je dopis Ferdinandovi, jako odpověď moravských stavů na spor o Janu Dubčanském, vůdci „Habrovanských“ z 24. srpna 1539: „...ale bezpochyby znajíc Jejich Královskou milost, že lidé k vře přinuování býti nemohú, poněvadž víra není nezli dar Boží a žádnému od žádného jiného, než od samého Boha dána býti nemuože... proti svobodám a lantfrydu (mírovým smlouvám) našemu závazky a vězením Jejich Královské milosti na ně slušné sáhnutí není, když jsú oni ve vši poddanosti a povinnosti spravedlivě zachovávali...“

Morava byla první

„Můžeme tedy říci, že Morava byla první zemí, kde se v 16. století uskutečnila náboženská svoba“ v moderním slova smyslu, která zahrnovala právo jednotlivců i skupin (církvi) na vlastní náboženské přesvědčení, právo konat veřejné bohoslužby, žít v souladu s osobním přesvědčením a svobodně šírit své názory... pokud toto není na újmu právum a svobodám druhých lidí.“ (Jarold Knox Zeman)

Je nesmírně zajímavé, že tento stav sice trval „de facto“, i když neexistovalo žádné písemné potvrzení nebo privilegium, které by tato práva a svobody zaručovalo „de jure“. Jak to bylo možné? K uskutečnění této náboženské svobody přispěly podle J. K. Zemana tři hlavní příčiny: a) podmínky a okolnosti b) historické příčiny c) ideologické vlivy. Myslím ovšem, že můžeme směle říci, že k uskutečnění takové svobody přispěla velkou měrou i skutečnost, že moravské stavové nepodepsaly žádný dokument podobný Jihlavským kompaktátům. Proto se ani Ferdinand I. ani jeho syn Maximilián II. neměli ve svém boji o co opřít.

Na Moravě tedy žádný podobný dokument nikdy uzákoněný nebyl. Jednalo se o chybu, nebo spíše o důkaz duchovní síly vedoucích osobnosti moravské společnosti podle hesla „Litera zabíjí, Duch oživuje“ (2 K 3, 6)? V každém případě Ferdinand I. neměl žádný zákon, o který by se mohl opřít, aby mohl prosadit zákaz přijímání novokřtenců na Moravě tak, jak se mu to podařilo v Čechách. Proto se boj o novokřtence na Moravě táhl mnohem déle, v podstatě až do roku 1567,

kdy Maximilián II., Ferdinandův syn, na tento zákaz rezignoval. Vliv na odchod novokřtěnců z Moravy měl tedy až výsledek bitvy na Bílé hoře a následující události třicetileté války.

Svoboda svědomí jednotlivce

A proč připomínám tyto skutečnosti? Už jsem přece několikrát zmíňovala, že my jako baptisté se nepovažujeme za pokračovatele či následovníky anabaptistů. Ale také jsem připomínala, že máme určité společné odkazy a důrazy. Jedním z nich je například odluka církve od státu a svoboda svědomí jednotlivce. A protože naše církve vznikla stále ještě v období trvání Rakousko-Uherské monarchie, nastaly problémy právě i s těmito dvěma základními baptickými důrazy: a) koncepce svobodné církve, odloučené od státu, b) myšlenka svobody svědomí a náboženského přesvědčení.

Baptické vyznání víry

Také baptisté od samých počátků odmítali sepsání dokumentů, např. své konfese, které by se staly závaznými a které by předkládali jakýmkoli institucím. Pokud došlo k sepsání a vydání „vyznání víry“, vždy šlo spíše o proklamaci, kterou chtěli ostatním církvím nebo svým odpůrcům ukázat, kym ve své podstatě jsou a čemu věří. Aby dal ostatním najevo, v čem se od ostatních církví liší. Aby prokázali před svými nepřáteli, že jsou opravdu křesťané, jejichž normou je Písmo svaté. V tomto smyslu musíme tedy chápát např. „Konfesi – vyznání Johna Smytha“ z roku 1608, sepsaného pro amsterodamský sbor,

nebo „Baptistické vyznání víry“ z roku 1689. O tomto vyznání napsal Charles Spurgeon pro svůj sbor následující: „Tento malý svazek nebyl vydaný jako autoritativní řád nebo kodex víry, jímž byste měli být spoutáni, ale jako pomůcka v rozepřích, pro utvrzení víry a jako prostředek pro vzdělávání spravedlivých. Mladší členové našeho sboru v něm najdou souhrn teologie, jakýsi malý kompas, a díky biblickým důkazům budou připraveni k obhajobě naděje, kterou mají.“ Čeští baptisté znají toto vyznání pod názvem „Vyznání víry u víře pokřtěných křestanů, většinou baptistů zvaných“, přeloženém v roce 1886 do českého jazyka.

Dnes máme svobodu vyznání

Po ustavení prvního sboru baptistů v Čechách členové sboru nepožádali o uznání státem. Věřící, kteří tvořili české baptistické sbory, se vykazovali jako občané bez vyznání. Věrnost baptickým zásadám brali tehdy jako samozřejmost, i když státem uznané církve na ně někdy pohlížely jako na méněcenné. Když se před kazatelem Jindřichem Novotným jakýsi představitel státem uznané církve vyjádřil o baptitech s despektem, že jsou rakouským státem neuznanými, dostalo se mu odpovědi, že je Jindřich Novotný na to hrdý. A také po vzniku prvního samostatného Československého státu nesepsali naši předchůdci žádnou konfesi a nepožádali o státní uznání, i když by jim prezident Masaryk, jako přítel Jindřicha Novotného, jistě pomohl. A nemohu v této souvislosti nezmínit postoj, stačnost a nesmírnou osobní zodpovědnost

bratra Josefa Tolara, předsedu naší Jednoty v době protektorátu. Protože němečtí baptisté byli státem uznanou církví, chtěli stejný status i pro české baptisty. Žádali proto bratra Tolara o sepsání „Konfese“, kterou by předložili protektorátním úředníkům. V dopise br. Pavla Schmidta ze Svazu německých baptistických sborů ze dne 13. 5. 1941 můžeme číst: „...Jednalo se o to, že baptisté v Čechách a na Moravě nemají státní uznání, a o to, co bylo z vaší strany vykonáno proto, aby bylo tohoto uznání dosaženo. Můžeš si představit, že my v říši se o to velice zajímáme, jak se bude s baptistickými sbory v Čechách a na Moravě právně zacházet. Jsem Ti předem velice vděčný za tvou brzkou odpověď.“ A jak zněla odpověď? „...S presidentem Masarykem, který byl zbožný muž, jsme o tom hovořili a on nám to neradil, pokud chceme zůstat biblickou společností. Asi v roce 1938 byli zástupci kongregacionalistů u prezidenta Beneše a jednali s ním právě o tom a shodli se na tom samém. Neuznání. Asi před šesti lety jsme se na jedné konferenci touto otázkou velice zabývali a nic se nestalo. Proč? ...pokud bude trvat válka, chceme zůstat svobodní... jsme připraveni vzít na sebe kříž a jít naši cestou.“

Budeme vděční Pánu za to, že dnes máme svobodu vyznání, že máme svobodu být církví odloučenou od státu. Je nádherné učit se z dějin. Třeba i statečnému postoji a odvaze nést kříž.

Slávka Švehlová

Dážď

Stažujeme sa, keď je sucho, a keď dlhšie prší, opäť sa stážujeme. Takí sme my ľudia. Pamäťam si ešte zo školských čias, keď nás učili, že čoskoro bude človek pánom aj nad počasím. Tento článok písem v čase, keď nás trápia výdatné dažde a s búrkami prichádzajú niekde krúpy a ničia úrodu i majetok. A zrazu je človek bezmocný, len sa musí prizerať. Niekoľkohodinové prívalové dažde menia okolie na rieky a jazerá. Burácanie hromu nás vedie do pokory pred našim Stvoriteľom, **který dáva dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých**.

Tichý dážď plní naše srdcia vďačnosťou, keď môžeme spolu so žalmistom povedať:

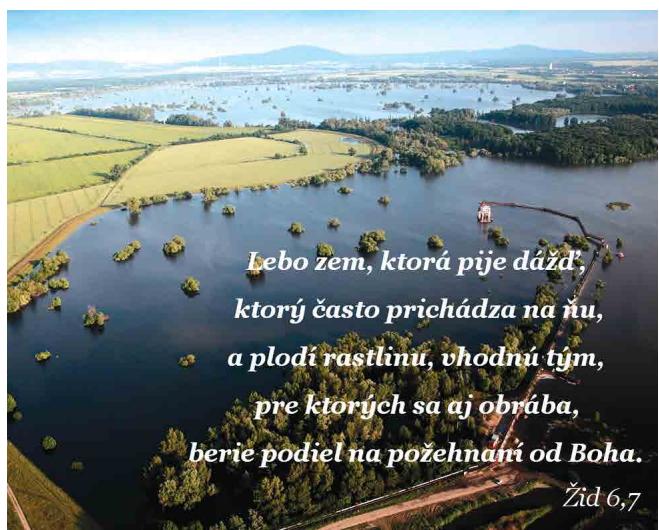
Navštenuješ zem a štedro ju polievaš, hojne ju obohacuješ. Potok Boží je plný vody. Pripravuješ im zbožie, lebo tak ju spravuješ. Zvlažuješ jej brázdy, urovnávaš jej hrudy, kypríš ju hojnými dažďami, zehnáš jej plodiny (Ž 65, 10 – 11). Jedine prorok Eliáš „ovládol“ počasie – na jeho modlitbu odpovedal Boh. Nepršalo veľa rokov a zase pršalo, keď sa modlil. Isteže, nie Eliáš vládol nad daždom, ale proroka si Boh použil ako svoj nástroj. A keď sa po daždi objaví na oblohe dúha, tak si s úľavou a vďakou môžeme pripomenúť Boží slub, že Boh už nikdy nezničí svet potopou.

V. Malý

Příběh ve fotografi, aneb „Fotografujeme s Bibli“

Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografi. Rádi jej uveřejníme. Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Spomínajme...

Na bratov kazateľov, ktorí vyorávali prvé brázdy evanjelia v Čechách, na Morave a na Slovensku, sa spomína zväčša len v zboroch, kde pôsobili, a to najmä pri príležitosti jubilea založenia zboru. Týchto našich priekopníkov a zvestovateľov radostnej zvesti minulého storočia chceme pripomenúť mladšej generácií a aj širokej čitateľskej verejnosti Rozsievača. Rozhodli sme sa preto, že si ich prácu a pôsobenie pripomienieme súhrne raz v roku pri príležitosti ich okrúhleho výročia narodenia alebo úmrtia.

Aj takýmto spôsobom chceme plniť Božiu výzvu tlmočenú autorom Listu Hebrejom: „Pamäťajte na tých, čo vás viedli a hľásali vám Božie slovo...“ (Hb 13, 7).

Prie sa rok 2018, keď si pripomíname, že do nebeského domova pozval Pán Ježiš štyroch bratov kazateľov.

Brat kazateľ Karel Vaculík (6. 1. 1879 – 11. 6. 1958) ukončil svoju pozemskú púť vo veku 80 rokov. V priebehu šesťdesiatich rokov od jeho úmrtia sa v zboroch vymenovalo niekoľko generácií, ale ešte máme medzi sebou pamätníkov, spomínajúcich na prácu a službu brata kazateľa Vaculíka. Vsetín-Rokytnice, Liptovský Mikuláš, Miloslavov a Bratislava, to sú zbor, kde brat rozsieval semeno Božej pravdy a lásky.

Ako mladý znovuzrozený človek, pokrstený v roku 1898, patril do skupiny veriacich, ktorí založili v obci Rokytnice u Vsetína prvú baptistickú misijnú stanicu na Valašsku. Pán si ho pripravoval pre budúcu službu kazateľa práve tu, kde pôsobil ako laický kazateľ. V rámci misijnej práce navštievoval aj bratstvo na Slovensku (Chvojnica, Stará Turá) a v roku 1908 sa na Slovensko natrvalo odstahoval.

Prácu v zbere Liptovský Mikuláš (1908 – 1920), do ktorého patrilo aj Vavrišovo, Pribylina a Tisovec, začal prosbou k členom zboru o spoluprácu slovami: „Pomôžte stavať dom Boží, Božie kráľovstvo.“ Hned v prvých dňoch založili nedelňú školu, určili hodiny spevu, vzdelávacie hodiny pre slúžiacich bratov a stanice, kde sa mali konáť pravidelné zhromaždenia. Za jeho pôsobenia sa horlivou zbierali finančie na stavbu modlitebne.

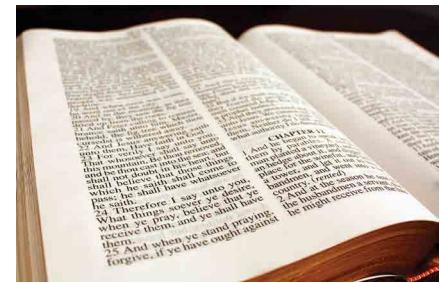
V Bratislave bol brat Vaculík kazateľom dva krát. Prvé obdobie jeho kazateľskej činnosti bolo v rokoch 1920 – 1926. V zbere i v meste rozvíjal už v prvých rokoch jestvovania 1. Československej republiky širokú evanjeličačnú, sociálnu a výchovnú prácu. Založil aj spolok Záchrana na pomoc padlým ženám. Z dôvodu prepracovanosti a choroby prerušil prácu kazateľa v bratislavskom zbere, aby sa tam po štyroch rokoch opäť vrátil a verne konal dielo Božieho služobníka až do roku 1949. V rokoch 1926 – 1930 aj napriek prepracovanosti a chorobe prijal úlohu druhého kazateľa v zbere Miloslavov, ktorý bol stanicou bratislavského zboru.

Svoje stopy zanechal aj v Rozsievači. Od roku 1914 patril medzi hlavných spolupracovníkov. V roku 1915 musel narukovať na srbský front, odkiaľ tiež posielal články. V rokoch 1919 – 1927 bol redaktorom nášho časopisu. Bol to človek, ktorý mal rád aktívnych členov zboru a vedel k takejto činnosti povzbudiť. Zomrel v roku 1958.

V roku 1978 odišli k nebeskému Otcovi dvaja Boži služobníci.

Brat kazateľ Václav Čermák (28.10.1899 – 28. 2. 1978) pôsobil aj na Slovensku, aj v Čechách. Na Slovensku to boli dva zby: Kle-novec, kde pracoval od roku 1934 až do roku 1945. Tu bol známy nielen ako kazateľ, ale aj ako zásadový veriaci človek, ktorý svojimi postojmi veľmi prispel k zjednoteniu členstva v zbere a veriacich v obci. Okrem toho počas 2. svetovej vojny bol jeden z mnohých, ktorí prenasledovaným občanom sprostredkovali vo veriacich rodinách na vrchoch úkryt a celé zaopatrenie. V zbere Lučenec bol kazateľom od roku 1945. V tom čase nastal veľký prílev veriacich rodín z Maďarska; zbor sa rozrástol tak, že brat kazateľ mal na starostí okrem materského zboru aj štyridsať staníc v okolitých obciach a na lazoch. Počas jeho pôsobenia postavili v Lučenci svojpomocné aj novú modlitebnu. Po dvadsaťtich troch rokoch práce odišiel ako sedemdesiatročný do zboru Žatec, kde pracoval ako kazateľ-dôchodca do roku 1975. Vo veku 79 rokov odišiel do večného domova.

Brat kazateľ Jan Říčář (19. 4. 1894 – 22. 4. 1978) V roku 1921 po ukončení štúdia teológie a zložení kazateľských skúšok mu ponúkli miesto kazateľa misijnej stanice Pardubice. S nadšením a energiou jemu vlastnou a s využitím svojich organizačných schopností sa zameral na vybudovanie životoschopného zboru. Bol teda zakladateľ pardubického zboru a jeho dlhorocný kazateľ. Pod jeho vedením sa rozvíjala práca mládeže, slúžil 25-člen-

ný spevácky zbor, tamburášsky a sesterský krúžok. V rokoch 1920 – 1925 zaistoval tlač časopisu Jednoty Chelčického, kalendár Chelčický a spevácky Jednoty – Bratské piesne. V roku 1945 bol zvolený za predsedu BJB v Československu. Po februári 1948 boli štát-nou správou ostro sledované jeho zahraničné styky, najmä s americkými baptistami, takže sa stal jednou z prvých obetí vopred naplávaných politických procesov s predstaviteľmi protestantských cirkví. Zatkli ho v máji 1952 ako prvého z trináctich našich kazateľov súdených za protištátne činnosť v politickom procese v roku 1953. Bol obžalovaný zo špiónaže a rezervovania republiky a odsúdený na osiemnásť rokov väzenia. Po ôsmich rokoch väzenia ho ako tažko chorého podmienečne prepustili. Po čiastočnom zlepšení zdravotného stavu sa v obmedzenej miere venoval pastoračnej práci ešte sedemnásť rokov. Zomrel v Pardubiciach vo veku 84 rokov.

Brat kazateľ Bohuslav Procházka (16.12. 1944 – 16.12.1998) uveril v Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa a stal sa členom baptistického zboru na Vinohradoch. V roku 1969 sa rozhodol pre štúdium na Komenského bohosloveckej evanjelickej fakulte v Prahe, aj keď pre chronický zápal priedušiek ho dali do invalidného dôchodku. Dva roky absolvoval v dennom štúdiu, potom pokračoval diaľkovo. V roku 1973 prijal kazateľskú službu v kroměřížskom zbere BJB. Po dvoch rokoch musel kazateľskú prácu v tomto zbere ukončiť pre zhoršený zdravotný stav. Počas choroby dokončil štúdium teológie a v roku 1981 nastúpil ako kazateľ do zboru BJB Víkýřovice. Po siedmich rokoch práce v tomto zbere bol v roku 1988 zvolený za kazateľa pražského vinohradského zboru. Tu pôsobil do roku 1994, keď sa opäť v plnej sile prejavili jeho dlhorocné zdravotné problémy. Ani tažká a dlhorocná choroba nezabránila, aby sa naplno zapojil do duchovnej práce aj mimo zbor: bol členom teologickej komisie, členom Výkonného výboru BJB, vyučoval Nový zákon na Biblickej škole v Olomouci. Zostala po ňom aj bohatá prekladateľská činnosť. Brat kazateľ Procházka bol dlhé roky vážne chorý, no napriek tomu chcel vykonať na Božom diele čo najviac, nezáhalal. Pán si ho pozval k sebe uprostred práce. Zomrel vo veku 54 rokov, v deň svojich narodení.

Nech nás tieto čriepky zo života našich bratov kazateľov inšpirujú k radostnejšej a intenzívnejšej službe na Božej vinici.

Elena Pribulová

Inštalácia kazateľa D. Jonesa v zbere BJB Bratislava-Palisády

V poslednú júnovú nedeľu 24. 6. nastal v zbere BJB Bratislava-Palisády dlho očakávaný slávnostný deň inštalácie nového kazateľa. Už v októbri predošlého roku si vo voľbách zbor zvolil za kazateľa brata Daniela Carltona (Dannyho) Jonesa. Brat Danny aj s manželkou Clarou sa rozhodli posluchnuť Božie volanie a po vyše desaťročnej službe v zbere Summit Church v Little Rocku v štáte Arkansas, USA, sa vrátili na Slovensko. V našej krajine pôsobili ako misionári pri výchove pracovníkov s mládežou v rokoch 1993 – 2007. Brat Danny počas tohto trinástročného pôsobenia založil Siet, Národnú sieť mládežníckych vedúcich, ktorá sa neskôr rozvinula do Tréningového centra Kompas v Žiline. Spolu s ostatnými vedúcimi mládeže na Slovensku mal Danny výsadu sa zúčastniť zakladania Koncertov modlitieb a chvál, Campfestu, ACET-u Slovensko, spoluzačkal tiež Srbskú mládežnícku sieť MREŽA a Josiah Venture, misijnú agentúru, ktorá podporuje vedúcich zborov v 13 európskych krajinách. Počas služby v USA v pozícii kazateľa pre misiu získal skúsenosti s vysielaním, vystrojovaním a starostlivosťou o misionárov a so zakladaním nových zborov. Boh vypočul Dannyho modlitbu a dovolil zboru Summit založiť päť zborov v Spojených štátach

a vyslať 56 misionárov do 11 krajín sveta. K bratovi Dannymu a jeho manželke, ale aj k nám všetkým sa prihovoril predseda Rady BJB v SR Benjamin Uhrin, ktorý na základe príkladu Mojžišovho povolania (Ex 3, 10 – 14) zdôraznil, aké je dôležité vedieť, kto nás poslal, a aké je dôležité, aby z našej služby bolo evidentné, že nás poslal všemohúci, všadeprítomný Boh. Dôležité je tiež uistenie, ktoré Boh dáva Mojžišovi aj nám, že je s nami. Zaželal Dannymu, aby Boh potvrzoval jeho službu zboru svojimi znameniami a mocou, aby bolo zrejmé, že Boh je, že je živý, že je nad životnými hrozbami.

Samotný akt inštalácie uviedol a brata kazateľa Dannyho Jonesa predstavil podpredseda Rady BJB v SR Ján Szöllós a po slávnostných sluboch kazateľa a zboru a modlitbách za požehnanie jeho služby bol brat Danny Jones ustanovený predsedom Rady BJB za kazateľa zboru BJB Palisády. Spevom prispeli k bohatému programu chválospevová skupina, spevokol, hudobná skupina, ako aj detský spevokol Kamienky. Brata kazateľa a jeho manželku privítali a pozdra-

vili osobne aj kazatelia zborov BJB Viera M. Kevický a BJB Podunajské Biskupice P. Pivka a prečítané boli aj písomné pozdravy predstaviteľov cirkevných zborov, ktorí sa inštalácie nemohli osobne zúčastniť.

Slávnostný deň bol zakončený spoločným obedom, pri ktorom bol priestor na spoločenstvo a rozhovory.

Modlíme sa, aby služba brata kazateľa D. Jonesa priniesla požehnanie nielen zboru BJB na Palisádach, ale prispela k šíreniu Božieho kráľovstva na Slovensku.

Ján Szöllős

Spása z milosti, nie zo skutkov

Volám sa Emma Smolníková, mám osiemnásť rokov a som dcéra kazateľa. Neviem, čo si pod tým ľudia predstavujú, ale pre mňa to znamená, že mám dvoch znovuzrozených rodičov, ktorí ma od detstva viedli k Bohu a vysvetľovali mi, prečo aj za mňa zomrel Ježiš.

Ked som bola malá, modlila som sa, aby prišiel do môjho srdca, no až ako štrnásťročná som začala trochu lepšie chápať, kto je vlastne Boh. Počas leta som prvýkrát videla ozajstnú krásu prírody a rozoznala som v tom Jeho ruku. Vtedy som mala prvé zmysluplné stíšenie s Bohom a ďakovala som Mu za všetko, čo pre mňa urobil. To bolo počas prázdnin, ale keď som sa vrátila do bežného života, nič sa nezmenilo. Uplynulo pári rokov, počas ktorých som sa veľmi vzpierala myšlienke poddať sa Ježišovi a odovzdať Mu celý svoj život. V sedemnástich som prešla krízou, začala som pochybovať o existencii Boha. No svet bez Noho a bez toho, aby ho On stvoril, mi nedával zmysel.

Napriek tomu som išla svojou vlastnou cestou. Búrla som sa voči rodičom a utekala za vlastným potešením. Často som sa s nimi hádala a po každom našom rozhovore mi ostával pocit strachu, že ma Boh

chce zlomiť, aby som sa k Nemu vrátila. Cítila som v sebe prázdnnotu, nezvládala som svoj život, ale nechcela som si to pripať. Kamarátstva ma nenapĺňali a hľadala som niečo, čo by ma uspokojoilo.

Zlom nastal v marci minulého roka. Po jednej ďalšej hádky s rodičmi som sa zavrela do izby a zrútila pred Bohom. Vyznala som Mu, že sama to už nezvládam a potrebujem Jeho pomoc. Prosila som Ho o odpusťenie a o to, aby vstúpil do každej oblasti môjho života. Konečne som pochopila, čo

to znamená poddať sa Mu. Nestrácam svoju slobodu, práve naopak, som v ňom teraz dokonale slobodná. Môžem sa na Noho spoľahnúť a dať Mu všetko, čo nedokážem sama niesť. On mi dáva svoju silu a už nežijem ja, ale Kristus vo mne. Zalial ma pocit pokoja, aký som dovtedy nepoznala a cítila som Božiu prítomnosť.

Rada by som povedala, že teraz vyzerá môj život úplne inak, ale ten večer bol iba začiatkom dlhého a nového procesu.

Aj keď som Ježiša pozvala do svojho života, stále sa Mu učím odovzdávať všetko a ešte vobec nie som tam, kde by som chcela byť. Padám do pokúšenia, podlieham svojim náladám a zlým návykom, nesprávam sa niekedy tak, ako by som mala, či už k rodine alebo priateľom. Mohla by som ďalej menovať svoje zlyhania, jednoducho povedané, som stále hriešna. Napriek tomu viem, že Kristus práve preto zomrel a miluje ma nekonečnou a nepodmienečnou láskou. Ak vyznávam svoje hriechy, On je verný a spravodlivý; odpustí mi a očistí ma od každej neprávosti.

Vidím, cítim a viem, že ma neustále mení. Lebo spasená som nie skrže moje dobré skutky, ale milostou skrže vieru, a to je Boží dar pre každého z nás.

(Svedectvo, ktoré odznelo v Košiciach pri krste 1. 4. 2018)

OKTETO

Poznáte tento biblický verš z 11. kapitoly knihy Kazatel? „Púšťaj svoj chlieb po vode, lebo po mnohých dňoch ho nájdeš.“

Ja som sa presvedčil na vlastnej koži, že to slovo je pravdivé. Mne sa naplnilo do poslednej bodky. Pred nejakým časom ma jeden môj dobré známy vydavateľ a duchovný brat Jan Juříček zo Vsetína požadal o jednu z mojich piesní z muzikálu Zaslúbená zem. Nielenže ma jeho záujem potešíl, ale za odmenu som od neho dostal piesne z CD skupiny OKTETO, ktorú som doteraz nepoznal ani len podľa názvu. Ked som si vypočul ich nádherné piesne a brat vydavateľ mi prezradil, že tú moju pieseň bude spievať práve táto skupina, hned som si povedal, že musím s nimi urobit RETROklub, aby som potešíl aj poslucháčov Rádia 7.

Kedže je to ešte stále slúžiaca skupina, musel som si zaradenie do kategórie RETRO zdôvodniť tým, že spievajú RETRO piesne, čiže také, ktoré preveril sám čas. Začal som zháňať potrebné kontakty a vybavovať všetko okolo toho, až prišla chvíľa, ked

som vo svojom štúdiu mohol privítať vedúcu vokálno-inštrumentálnej skupiny **OKTETO**. **Luciu Šupíkovú** (foto) i jej oboch rodicov, ktorí ju nielen v tejto práci podporujú, ale sú aj aktívnymi členmi skupiny.

Lucie sa narodila v Opave do veriacej rodiny. Od malička navštěvovala besiedku, dorast, mládež a neskôr zhromaždenia v Kresťanských zboroch. Spievala od svojich dvoch rokov, a keď povyrástla, začala spievať v niekoľkých detských zboroch. Po maturite prešla do univerzitného zboru v Ostrave a začala študovať na pedagogickej fakulte hudobného výcviku a český jazyk. Počas štúdia

si uvedomila, že nestáči len chodiť do zhromaždenia, ale pokial chce žiť pre Pána Boha, musí sa preňho sama rozhodnúť, a tak odovzdala svoj život Ježišovi Kristovi. Ked' školu ukončila, začala aktívne využívať svoju hrievnu. Založila pári detských spevokol. Neskôr sa rozhodla pre náročné štúdium na lekárskej fakulte a dnes pracuje ako zubná lekárka. Spevu sa samozrejme vzdať nemohla. Vyrastala v zborze, kde jej strýko viedol spevokol, a tu si uvedomila, že duchovná pieseň je služba Pánu Bohu, od ktorého dar spevku dostala. K spievaniu týchto piesní ju vedú úplne iné phnútky ako spievanie na svetskej pôde a občasné

zaspievanie vo filharmonii už berie len ako koníček. Skupinu OKTETO vede Lucie po hudobnej stránke, ale konečné aranžmán je spoločná práca celého kolektívu. Každý môže mať priponiem, no konečné slovo má predsa len ona. Výhodou celej skupiny je v tom, že sú všetci aj rodinným zoskupením, manželia, synovci, netere, a tak si vedia povedať všetko otvorene a v láske. Skupina využíva to, že je pozývaná do sekularného prostredia, kde sa stretávajú s tým, že publikum je mnohokrát oveľa vnímavejšie ako niekde pri bohoslužbe. Veľký dôraz preto kladú na zrozumiteľnosť spevu. A sú vďační a povzbudení, keď po koncertoch prichádzajú za nimi ľudia, lebo majú potrebu s nimi hovoriť. Raz ich pozvali na festival duchovnej hud-

by, tak potrebovali rýchlo vymyslieť názov skupiny. Kedže ich vtedy bolo práve osem, narýchlo sa rozhodli pre OKTETO. Momentálne je ich sice desať, ale názov kvôli tomu nezmenili. Spievajú väčšinou staršie piesne v nádhernom osemhlásnom prevedení, ale aj moderné piesne súčasných autorov.

Čo sa mi páči na ich službe, je, že sa nesnážia spievať ako „niekto“, či kopírovať nejaký zbor a nespievajú piesne tohto sveta. Uvedomujú si, že duchovná pieseň musí byť iná ako svetská. A to nielen myšlienkovou, ale aj prevedením. Musia vnútorene súhlasiť s jej obsahom, aby im poslucháči verili. Chcú oslovať, a preto sa modlia, aby slovo, ktoré podávajú, pôsobilo na srdcia poslucháčov.

Niekedy spievajú aj s elektrickými nástrojmi a raz sa im na koncerty stalo, že vypli elektrický prúd. Zbor spieval do ticha a asi po dvoch minútach nástroje opäť naskočili. Dirigentka trípla, či počas tej pauzy intonáne neklesli. Ale nielenže ostali v správnej tónine, ale po koncerte za nimi chodili ľudia a vyjadrovali uznanie – boli presvedčení, že to spievanie bez nástrojov mali dohodnuté vopred.

Viac o skupine OKTETO a ich nádherné piesne si môžete vypočuť na vlnách Rádia 7 v archíve relácie RETROklub. <http://www.radio7.sk/relacie/hudobny-klub/retroklub>

Slávo Kráľ

Etická výchova na školách - jak oslovit teenegery

Jsem z BJB Ostrava a pracuji jako misijní a pastorační pracovník sboru na poloviční úvazek a ve druhé polovině úvazku pracuji v o.p.s. Pavučina jako lektor programů primární prevence. S manželem máme 3 děti. Do konce roku je budeme mít již všechny dospělé. Dlouho jsem s nimi mohla být doma až do 4 let toho nejmladšího, za což jsem vděčná Bohu i manželovi.

Vystudovala jsem VUT Brno a jsem vlastně stavební inženýrka. Po mateřské jsem pracovala v oboru. Bůh byl ke mně úžasné milostivý a dokonce jsem dosáhla, dalo by se říct i úspěchů v kariéře. A pak jsem prožila zkušenosť s dospíváním prvního syna, které bylo bouřlivé, vzdorné vůči Bohu a pro mě nepředstavitelné a nečekané. V dětství totiž byl klidný a poslušný chlapec. Byly to však i další mnohé okolnosti a oslovení, které mě vedly k rozhodnutí vstoupit do služby Bohu, být tu pro teenegery. Ďábel je od počátku lhář a zloděj. A takto se chová až do dnešních dnů. Kraje naše sborové děti. A děti okolo nás o Bohu nic nevědí, nebo mají absolutně zkreslenou představu – předsudky. Když už něco zazní v televizi, je to strohé, zavádějící a nejasné. Jak jim říct o Bohu, o křesťanství, o hodnotách, na kterých stojí naše civilizace?

Jak je dnes oslovit, kontaktovat?

Programy tzv. primární prevence, etická výchova jsou cestou, která ještě není uzavřená. Přichází doba, kdy to nepůjde, a proto dokud je tato možnost, rozhodla jsem se, že toho využiji.

Etický kompas – „neztratit směr“

Pavučina o.p.s. nabízí pro ZŠ v Ostravě a okolí Primární preventivní programy **Etický kompas**. Našim přání je, navázat se školou vždy dlouhodobou spolupráci. Lektoruji 13 témat, např.: Přátelství, Rodina, Image nebo charakter?, Peníze, Předsudky, Moc slova, Kdo jsem?, Potřeby těla, Alkohol, Kouření, Trochu jiná nemoc – šikana, Kyberšikana, Stáří, Bolest a utrpení, Rozhodování. Takže mohu být 3x za školní rok s každou třídou od 6. do 9. třídy.

Netajíme se tím, že naše programy obsahují Biblické pravdy a hodnoty. Vždyť etika má základ v Bibli.

Do některých škol máme dveře zavřené, ale Bůh otvírá dveře do jiných škol.

Např.: V tématu Přátelství přemýslíme s dětmi o opravdovém přátelství. Dojdeme až k tomu, že „**nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele**“ (Jan 15, 13) a že je to v Bibli. Že Ježíš, který to řekl, nelhal, protože to nakonec i udělal.

V tématu Rodina se dotýkáme bolavého místa. Většina dětí nezná normální rodinu. Většina z nich, když má oba rodiče, pak jen jeden je vlastní. Láska otce z příběhu marnotratného syna je pro ně neskutečná, oni takovou neznají. Jim by takto rodiče neodpustili. Vysvětlují jim pak, že Ježíš na tom ukazuje lidem, aby pochopili, jakou lásku k nim má

Bůh. V tématu Rozhodování, pokud mi to škola dovolí, nabídnu žákům jako inspiraci k dobrým morálním rozhodnutím, že si mohou ti, kdo chtějí, vzít Bibli – Slovo na cestu.

Programy duchovního dědictví v knihovnách

Program k 600. výročí upálení Jana Husa: Hus jak ho neznáte - pro 2. stupeň ZŠ, Tajemství husích stop – pro 1. stupeň ZŠ. Programy vytvořil spolek České studny a mohla jsem ho mít v knihovnách. Každé dítě mělo možnost se zamyslet nad hodnotami, kterými nás Jan Hus oslovouje i dnes a slyšet jednoduše a čistě evangelium. Zažila jsem tam situace, kdy byly děti osloveny Božím Duchem a příznaly

Děti z této třídy chodily do klubu

se k podvodu. Jiné děti se zase rozhodly odpustit tomu, kdo jim ublížil. Jiné se zas utvrdily v tom, že je pro ně víra v Boha důležitá (to byly děti, které navštěvují nějaké bohoslužby). Velmi mě potěšil i zájem některých dětí o to, kdo tedy vlastně napsal Bibli. Měla jsem příležitost jednoduše vyšvělit, že iniciátorem byl Bůh. Jedno dítě z každé třídy vyhrálo Nový zákon za to, že v knihovně našlo, jako první, Bibli. Dvakrát se stalo, že ostatní spolužáci řekli: „No, tak to dostal ten pravý!“

V lednu letošního roku Pavučina otevřela na velkém sídlišti kluby pro děti od 6 do 18 let.

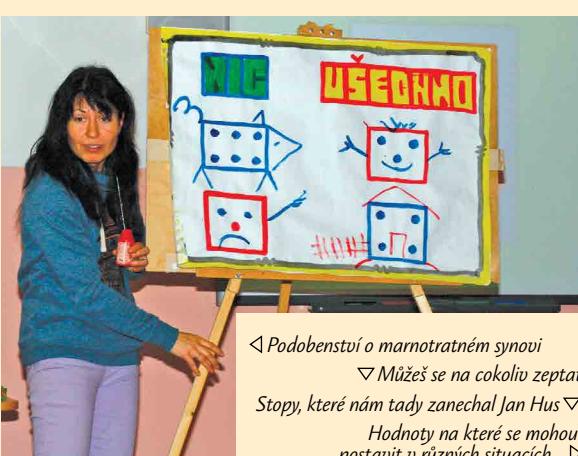
Máme je zdarma každý den od pondělí do čtvrtka. Chodí tam děti z okolí, ale zveme tam i teenegery, s nimiž jsme v kontaktu z programů. <https://www.facebook.com/klikakluby/>

Můžete se přidat i vy

Vím, že to bylo vážné rozhodnutí. Pracuji vlastně mimo zkušenosti a obor, který jsem vystudovala. Plat je zcela někde jinde, než jsem měla a rozvržení času také jiné. Přesto to vnímám jako Boží milost, že smím dělat lektora etických programů na školách. Smím zvát děti do klubů a na akce, kde se mohou dozvědět o živém Bohu, o Božím slově - Bibli. Neobrací se k Bohu kolem mě spousta lidí, což bych chtěla vidět a zažít, ale uvědomuji si, že mohu zasévat semínka, kterým může dát Bůh vrzrůst ve svůj čas.

Pavučinu můžete podpořit:
Modlete se s námi, je to duchovní boj. Darujte deskovou nebo jinou hru. Darujte papíry, barvy, lepidla, ovocnou šávu. Dárcovský účet Pavučiny 88888007/2010 Kontakty: o.p.s. Pavučina -
<http://www.pavucina.net/>

Danka Eliášová

◀ Podobenství o marnotratném synovi
 ▷ Můžete se na cokoli zeptat
 Stop, které nám tady zanechal Jan Hus
 Hodnoty na které se mohou postavit v různých situacích... ▷

85. narodeniny Mateja Uhrina

Milý brat v Kristu Matej Uhrin, člen BJB, viacero rokov starší zboru, zborovej stanice Marcelová, ktorá bola stanicou zboru BJB Komárno, sa tento rok v júni dožil požehnaného veku 85 rokov. Srdečne blahoželáme

k tomuto výročiu. So svojou manželkou Jolikou sú už spolu krásnych 63 rokov a sú svetlom pokoja a lásky Božej a príkladom manželského spolunažívania nielen v našej obci. Teraz chodievajú už do zboru BJB v Komárne. Brat Matej je verný Boží muž a podobne aj jeho manželka je stále také usmiate slniečko Božej lásky. Predsa len je nás menej, ktorí sa takého vzácneho veku dožijeme, a tak s láskou na neho myslíme a vyprosujeme pre brata Mateja Božie požehnanie pre čas života, ktorý je pred ním, a aj pre ich požehnané manželstvo.

Peter Synovec

Hodil mi záchranné lano

„Protože jsem volal, mluvil a nikdo neslyšel“ (Iz 66, 4 a 2).

Pán volá každý den. Říká: „Kdo by se záchvěl při mém slově?“ Nevolá nás jen v neděli, ale každý všední den. Uvědomuj si svůj každodenní osobní zápas s časem. Potřebuji si udělat čas na čtení a přemýšlení o Božím slově, na volání k Bohu, chválení a děkování a ještě něco víc. Potřebuji se zdržet při Božím slově, nechat se nasytit, abych je mohla předávat dál, pouštět je dál.

Slovo, „Pouštěj svůj chléb po vodě a po nemnohých dnech se ti vrátí“ (Kazatel 11), neplatí jen v materiálních věcech, ale i v duchovních. Zkusila jsem to mnohokrát během svého života s Bohem, stejně jako mnozí další věřící. Boží slovo má velkou moc a opravdu se nikdy nevrátilo prázdné. Když ho uvedu do praxe, ono ožije. Vyzádaje to však moji oběť a to je někdy problém. Slovo Boží ožije, když poslechnu. Potom roste ovoce Ducha. Duch svatý na mně, díky Jeho

nemírné milosti, pracuje a proniká mou duší i srdcem. Někdy ještě ani nedomluvím modlitbu a už je zde odpověď, někdy čekám na odpověď roky. Ale odpověď vždy přišla. Jestliže chci být blízko Pánu Ježíši Kristu, být Jeho přítelkyní, aby mi zvěstoval nejjemnější pohnutky srdce, musím poslouchat a plnit Jeho slovo. Pak Mu budu jako sestra. Bližší obecenství na světě není (J 14, 23). Až budu jednou před Ním stát, bude ve mně hledat Boží slovo. Tím Slovem je Pán Ježíš Kristus. Jeho osoba. On vidí, jestli jsem Jeho, anebo žiji sebe. Uvědomuj si, že On mne viděl od počátku a vidí stále, že nepomůže žádný náboženský život. Pokud tam Pána Ježíše Krista najde, bude zle. Jak zjistím, že je Pán Ježíš ve mně? Podle toho, jestli miluji Jeho Slovo, jestli se na ně těším, jestli očekávám, že bude ke mně mluvit, jestli jsem ochotná nechat se měnit, tvarovat, obrušovat. Toužím, mít s Ním blízký vztah, ale není každý den radostný. Musím tedy vědět, že On je věrný, že mne nikdy neopustí, i když se

někdy cítím mizerně. Vždy je mi po pravici, přede mnou i za mnou a proto se nemusím bát, že by mě zklamal a opustil mě v době nezdaru. Nikdy mě nenechá na pospas zlému, protože jsem Jeho dcera a miluje mě víc, než mě moji rodiče zde na zemi kdy mohli milovat a oni mě měli rádi. Proto mne i přísně vychovávali. Také Pán nás přísně vychovává a je to k našemu dobru. **Ale Pán Ježíš řekl: „Nikdy tě neopusím, nikdy se tě nezreknu.“** A to je slovo! NIKDY. Je to něco úžasného. Pán Bůh mi před lety hodil záchranné lano, vytáhl mě ze spárů toho zlého. Když už nemám žádnou sílu, On mě drží na svých ramenou. Jsem Mu za to nesmírně vděčná a proto mám touhu jít a říci dalším lidem, že už je i pro ně vybojována svoboda jednou provždy.

Marie Horáčková

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov. Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalita a dlhorocnú záruku. Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com Tel.: +421 35/659 31 39, +421 905 389 162, webové stránky: www.reart.eu

lia. To sa mu aj podarilo, a tak posledných pätnásť rokov života mohol byť pracovníkom zahraničnej sekcie Rádia TWR. Z hľadiska jeho pôsobenia pre zbor, cirkev a obec treba vyzdvihnuť jeho húzevnatú prácu kronikára a historika. Miloval história a určité obdobie pôsobil aj v historickej komisií. To všetko sme rovalo k jeho túžbe cestovať a zbierať materiály o ľudoch a zboroch. Osobitý vztah mal k Izraelu, ktorý navštívil dvakrát. Zo všetkých miest si prinášal pohľadnice a tým vznikla úctyhodná zbierka. Keď ma jeho manželka pozvala, aby som si povyberal niečo z jeho knižnice, zásol som nad množstvom kníh a publikácií. Napríklad zviazané staré Rozsiveča (A5) v tvrdých doskách, tiež archív historických fotografií z nášho, ale aj z iných zborov. Mal ešte mnohé plány, ktoré už nestihol dokončiť. V diele, ktoré zanechal, si ho bude me navždy pamätať.

V. Malý

Pavel Kopčok u Pána

Z detstva si pamäťam, že správy na dedinách oznamoval bubeník, ktorý hlasným bubnovaním zvolával ľudí a potom prečítal oznamy. Neskôr to bol drôtový rozhlas a dnes ich nahradil telefón, e-mail, internet či facebook.

Ked po tažkej chorobe 1. apríla vo veku 66 rokov zomrel brat Pavel, správa sa neuveriteľne rýchlo rozšírila do všetkých rodín a zborov. Poznali ho nielen na Slovensku, ale aj v Čechách i v štátoch bývalej Juhoslávie. Rozsieváč je náš časopis pre šírenie Dobréj správy. Aj keď je to smutná správa, že odišiel náš brat, zároveň je to aj dobrá správa. Odišiel k svojmu Pánovi, ktorého miloval a vyznával, kto-

Radostný deň – krst BJB Palisády

10. 6. 2018 bol pre bratislavský zbor na Palisádach radostný deň. Nielen preto, že bola nedela, ale najmä preto, že po dlhšom čase sme opäť mohli sláviti krst na vyznanie viery. Už tradične nám na účely krstu prepožičal priestor zbor BJB Miloslavov. Popoludní sme zaplnili miloslavovskú modlitebňu a v rodinej atmosfére sme očakávali krstencov.

Krstili sa dva mladí ľudia – Kika a Lukáš. Kika nepochádza z kresťanského prostredia a jej život bol plný zložitých situácií. Zažila odmietnutie od najbližších. Dlho bojovala so zraneniami z obdobia detstva. Prežila skutočne viac ako mnogí dospelí... Pán Ježiš ju však našiel a pomohol jej prijať samu seba a odpustiť tým, ktorí jej ublížili.

Lukáš na rozdiel od Kiky je chlapec, ktorý od malíčka navštievia kresťanské spoločenstvo. Jeho rodičia aj starí rodičia sú úprimne veriaci a vedú svoje deti k Bohu. Napriek tomu si aj Lukáš prešiel zložitou etapou života. Hľadal samého seba, túžil po prijatí zo strany ľudí a urobil pri tom pári chybnejch rozhodnutí. Aj jeho však Pán Ježiš včas našiel a podal mu začraňujúcu ruku ako topiacemu sa Petrovi (Matúš 14, 30 – 31). Bolo povzbudzujúce počúvať svedectvá oboch krstencov a vnímať ich rozhodnutie kráčať za Pánom Ježišom.

Po samotnom akte krstu k prítomným prehovoril brat kazateľ Danny Jones. S neskrývaným dojatím podčakoval kresťencom za ich úprimnosť a pridal slová uistenia, že sú milovanými Božími detmi. Hoci nás ľudia mnohokrát sklamú, Pán

Boh zostáva verný. On je našou záštitou a skalou, o ktorú sa môžeme oprieť (Židom 13, 6).

Brat kazateľ vyzval nielen krstenov, ale i celé zhromaždenie, aby sme napĺhali úlohu, ktorou nás poveril Pán Ježiš:

„Chodte teda, čírite mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna, i Ducha Svätého“ (Matúš 28, 19).

Poobzerajme sa okolo seba – všimnime si predavačku v obchode, čašníka v reštaurácii, kam chodíme každý deň na obed, suseda, ktorého už roky stretávame na chodbe, nášho blízke-

ho, ktorý nám možno ublížil... Modlime sa za týchto ľudí, budme im svetlom a soľou. Ak budeme úprimne zápasíť o ľudí na modlitbách, Pán Boh nám odpovie. Potom krsty v našich spoločenstvách nebudú ojedinelou udalosťou...

Celá slávnosť krstu sa niesla v priateľskej rodinej atmosfére. Uvedomili sme si, akým darom je pre každého z nás spoločenstvo cirkvi – zhromaždenie bratov a sestier. Zároveň sme boli povzbudení k tomu, aby sme si dobrú správu o spasení nenechávali

pre seba. Nech v našich životoch ľudia vidia Pána Ježiša a zatúžia Ho spoznať. Nech sú naše zhromaždenia prítažlivými miestami, kde ľudia nájdú lásku a priatie.

Miriam Kešjarová

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2018

- Číslo 10 2018 – Skupinky s komplexní náplní
- Číslo 11 2018 – Inspirující bohoslužby
- Číslo 12 2018 – Vánoce
- Číslo 01 2019 – Miluj Hospodina svého

- Uzávěrka 10. 8. 2018
- Uzávěrka 10. 9. 2018
- Uzávěrka 10. 10. 2018
- Uzávěrka 10. 11. 2018

Výzva

Redakční rada Rozsévače hodlá vydávat na pokračování vzpomínky na období totality v našich sborech, zejména na rôznou nelegálnu službu. Např.: nepovolená shromáždení, šírení literatúry, nahrávky pro TWR, pobyt mládeže, dětské tábory, služba v domovech duchodců, společná setkávaní

kazatelů a farářů z rôznych církví, vyučování zahraničními lektory aj.

Pokud máte takové vzpomínky (nebo vaši rodiče, známí) a chtěli byste se o ně podělit, rádi je vydáme. Vzpomínky by mohly být dobré zvláště pro mladší generaci, která o tomto období našich dějin ví velmi málo. Děkujeme a těšíme se na vaše dopisy.

Redakce

NOVINY

Ján Kučera

*Postarší pán,
opierajúci sa o paličku
s postriebrenou rukoväťou,
si kúpil novinový list.
Zbežne si ho prehliadol
a odhodil
do najblížšieho odpadkového koša.*

*V Božom slove som sa dočítal,
že aj ja som Kristovým listom.
Už či chcem alebo nechcem,
číta ho Pán Boh
a čítajú ho všetci ľudia.*

*Každý deň,
ked' vychádzam do ulice,
sa modlím,
aby ma po prečítaní neodhodili.
Aby ma všetci tam doma
mohli čítať
po celú večnosť.*